

Sfântul
AMFILOHIE
de la Soceaev

VIATA ȘI MINUNILE

O, preafericite părinte al nostru Amfilohie, îngere pământesc și omule ceresc! Cu credință și cu dragoste cădem la tine și ne rugăm ție cu osârdie: arată-ne nouă, smeriților și păcătoșilor, sfânta ta ocrotire, căci, iată, pentru păcatele noastre nu avem îndrăznire să rugăm pe Domnul și Stăpânul nostru pentru cele de care avem nevoie, ci pe tine te înfățișăm Lui ca rugător bineprimisit și cerem de la tine cu căldură: mijlocește pentru noi ca să primim de la bunătatea Lui daruri de bună treabă pentru sufletele și trupurile noastre: credință dreaptă, către toți dragoste ne-fățarnică, în pătimiri – răbdare, celor ținuți de grele boli – tămăduire, celor ce cad sub povara necazurilor și a nevoilor anevoie de purtat și se deznădăjduiesc de această viață – grabnică ușurare și izbăvire.

Nu uita, fericite părinte, și această sfântă mănăstire a ta, întru care te-ai nevoit și care pururea te cinstește, ci o păzește pe ea, iar pe toți cei ce într-însa viețuiesc și se nevoiesc și pe închinători nevătămați păzește-i de ispitele diavolești și de tot răul. Iar când va veni vremea plecării noastre dintru această viață și a mutării la cele veșnice, nu ne lipsi de ajutorul tău ceresc, ci cu rugăciunile tale adu-ne pe noi, pe toți, la limanul mântuirii și arată-ne moștenitori ai prealuminății Împărăției a lui Hristos, ca să cîntăm și să slăvim îndurările negrăite ale lubitorului de oameni Dumnezeu, ale Tatălui și ale Fiului și ale Sfântului Duh, precum și părinteasca ta și a sfântului Iov mijlocire, în vecii vecilor. Amin.

65.000

6,5

editura
Σοφία

Coperta: Mona Velciov

Traducerea s-a făcut după originalul în limba rusă
Prepodobnî Amfilohii Poceaevskii, Poceaev, 2003.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție.

ISBN: 973-7740-69-6

Sfântul
AMFILOHIE

*—
Viața și minunile*

editura
Σοφία

București, 2005

duhul»; după ce ne-am smerit, să suferim trupește, să nu alergăm după înavuțire, pentru a moșteni împărăția cerurilor¹¹⁴. Prin umilință ne vom tămădui rațiunea, care este asuprită de patimile trufiei și a ambiției deșarte; prin lepădarea de bunurile lumii acesteia, ne vom tămădui partea poftitoare, asaltată de patimile dorinței de înavuțire și zgârceniei, precum și partea irascibilă, chinuită de patimile trupești – prin asceză și înfrânare.

Printre modalitățile de vindecare a patimii ambiției deșarte, Sfântul Grigorie Palama include însingurarea și isihia noetică: „Însingurarea și rămânerea în propria chilie sunt de un deosebit ajutor în tămăduirea unei astfel de patimi¹¹⁵. Și încă: „Patimile trupești nu pot fi vindecate altcum decât prin asceza trupului și rugăciunea izvorătoare din inima înfrântă și smerită – adică prin sărăcia cu duhul¹¹⁶.

Viețuirea în duhul acestei asceze tripartite dă naștere la suspinele și lacrimile cele după Dumnezeu, îmbinate cu cererea cea de folos. Valoarea acestor lacrimi și suspine este neprețuită, smerenia înfrângând patimile: „Putem dobândi zdrobirea inimii prin înfrânarea de la somn, mâncare, și celelalte plăceri trupești. Astfel slobozit de relele și amarurile trupului, sufletul dobândește bucuria cea duhovnicească¹¹⁷. Un alt factor esențial în evoluția duhovnicească îl constituie învinuirea de sine, odrăslită de smerenie și înfrânare trupească.

Sărăcia de bunăvoie, manifestată prin renunțarea la bunurile lumești, împreună cu sărăcia în duh, curățește mintea de patimi. Potrivit Sfântului Grigorie Palama, cel ce-și purifică mintea de dezmiardarea simțurilor și se înalță deasupra noianului de tulburări lumești, cercetându-și adâncurile sufletului, va vedea „oribila mască pe care o purta atunci când sălășluia în

¹¹⁴ Sf. Grigorie Palama, *Către Xenia*, p. 106.

¹¹⁵ Ibidem, p. 103.

¹¹⁶ Ibidem, p. 105.

¹¹⁷ Ibidem, p. 108.

lucrurile cele pământești“ și se va grăbi să o spele cu lacrimile sale¹¹⁸. În acest fel se poate atinge stadiul curăției minții. În acest fel ne putem bucura de pace din partea gândurilor. Când mintea gustă din bunătatea Mângâietorului, „harul începe să întipărească asemănarea asupra chipului¹¹⁹. Drept urmare, făptura va deveni persoană, simțind pe propria-i piele, dacă ne putem exprima astfel, ce înseamnă asemănarea cu Dumnezeu, întrucât numai persoana poate percepe acest lucru.

La început, inima îndurerată ne pare o povară grea, fiind îndeobște întrețesută cu frica de Dumnezeu; ea este însă deosebit de benefică. Cu timpul, îndurerarea inimii duce la dragostea de Dumnezeu și la asemănarea cu El. Cel ce suferă sincer și fără fățarnicie întristare adâncă față de păcatele săvârșite „va dobândi roadele dulci și sfinte ale mângâierii milostivirii Duhului Adevărului¹²⁰. Începutul întristării după Dumnezeu este „asemenea încercării de a ne logodi cu Domnul“: desigur, o astfel de logodnă pare imposibilă, însă iubitorul de Dumnezeu își bate pieptul și se roagă neîncetat, iar la capătul întristării sale îl așteaptă „întru totul curată și desăvârșita unire nupțială“ a sufletului cu Dumnezeu¹²¹.

Prin urmare, în concepția Sfântului Grigorie Palama, vindecarea celor trei părți pătimitoare ale sufletului se obține printr-o întreită purificare. În cele din urmă, întristarea sufletului care-și conștientizează fărădelegile va duce la binecuvântata stare a sărăciei cu duhul, iar aceasta, la rândul ei, la comuniunea cu Dumnezeu. Întristarea sufletului este un adevărat *catharsis* al minții și al inimii.

După cum am specificat anterior, și Sfântul Ioan Damaschin împarte puterile sufletului în trei: componenta rațională, cea

¹¹⁸ Ibidem, p. 109.

¹¹⁹ Ibidem, p. 111.

¹²⁰ Ibidem, p. 114.

¹²¹ Ibidem.

Cuvânt înainte

„A trăi o viață nu-i lucru de glumă”¹, spune înțelepciunea poporului. Unuia îi sunt toate căile largi din copilărie, altuia calea îi este îngustă și semănată cu spini; unul toată viața se îmbogățește pentru sine, altul pentru oameni. Despre unii ca aceștia, care și-au dăruit viața lui Dumnezeu și oamenilor, Solomon zice: „Calea dreptilor e ca zarea dimineții ce se mărește mereu până se face ziua mare” (Pilde 4, 18). Aceste cuvinte se potrivesc mai mult decât toate vieții acestui bineplăcut al lui Dumnezeu, Precuviosului ieroschimonah Amfilohie, fiindcă mulți oameni au ajuns să-și descopere calea mântuirii datorită întâlnirii cu el. Înțelepciunea, smerenia, iubirea față de oameni, dragostea sinceră față de Dumnezeu, tămăduirile bolilor trupești și sufletești l-au însoțit întotdeauna pe starețul Iosif (în schimă Amfilohie) în calea lui, deloc ușoară, către Hristos.

Orice convorbire cu el atât în timpul vieții, cât și după adormirea lui, prin rugăciune, face ca sufletul oricărui om să trăiască sentimente de înviere a credinței în Dumnezeu și de înnoire morală, duhovnicească, așa cum n-au mai fost trăite până atunci. Fiind dăruit cu înțelepciune smerită de Dumnezeu, Precuviosul de multe ori lua asupra sa păcatele celor de pe pământ, pentru ca astfel să-i ușureze

¹ Proverb rus. Mot-à-mot s-ar traduce : „a trăi o viață nu-i același lucru cu a trece un câmp“ (n.tr.).

și să-i învețe, după cum spune și părintele Paisie Aghioritul, să trăiască asemenea albinelor care se îndreaptă spre orice floare frumos mirositoare pentru a culege din ea mierea și a o aduce oamenilor. Alegându-și calea mântuirii prin monahism, cunoscând în Hristos „toate comorile înțelepciunii și cunoașterii”, prin darul lui Dumnezeu săvârșea minuni, câteodată neînțelese de cei puțini credincioși: izgonea demoni și, prin rugăciunile și dragostea sa față de cei suferinzi, vindeca bolile trupești în fața cărora medicina era neputincioasă, învia pe cei morți. „Lumea nu-i poate încape, căci cine dintre mireni a săvârșit vreedată minuni? Cine a înviat pe cei morți? Cine a izgonit demoni? Nimeni. Toate acestea sunt cununi de biruință a monahilor...” (Scara, cap. 2). Sfântul Amfilohie a tănuit atât cât s-a putut cea mai mare parte a faptelor sale făcute în numele Domnului. Însă printr-o cercetare amănunțită s-a constatat că starețul Iosif avea darul de a tămădui prin minuni.

Orice cititor atent, căruia noi îi propunem să citească viața sfântului Amfilohie al Lavrei Poceaevului, comparându-și viața cu a acestuia, fără să vrea își va da seama de propria sa formare duhovnicească. Dă, Doamne, ca pământul nostru să se umple cu astfel de asceți, iar noi, copiii noștri, nepoții și strănepoții să ținem drept steagul lui Hristos și să urmăm lor, păzind poruncile Domnului până la sfârșitul vieții noastre pământești.

† Vladimir, Episcop de Poceaev,
Vicar al Mitropoliei Kievului

Viața Sfântului Amfilohie

*„Să facem pentru mântuirea noastră
ceea ce ține de noi, iar Dumnezeu negreșit
va face ceea ce ține de El”*

Sfântul Ioan Gură de Aur

Într-o vale plină de pace, așezată între niște dealuri nu prea înalte și coline de o deosebită frumusețe, în satul Ilovița Mică din regiunea Șumșcina, în familia lui Varnava Golovatiuc, pe data de 27 noiembrie 1897 s-a născut un fiu, numit la botez Iacov, în cinstea măritului mucenic Iacov Persul.

Iacov și-a petrecut copilăria în liniștea satului, în mijlocul minunatei naturi a Ucrainei, departe de zgomotul și agitația orașelor. Pacea și armonia care domnea în familia Varnavei Golovatiuc s-au transmis și micuțului Iacov. Au crescut cu toții în frică de Dumnezeu, și fiii, și fiicele, și nepoții. Cei mai mici se purtau cu deosebit respect față de cei mari, ajutându-i la lucrul de pe câmp și din gospodărie.

Varnava, fiind tată a zece copii, a fost nevoit să învețe mai multe meserii: făcea roți pentru căruțe, calapoade, andrele, sănii, și, pe lângă aceasta, era priceput în tratarea luxațiilor. Nu o dată era chemat să trateze bolnavi la distanțe de zeci de kilometri. De multe ori era nevoit să-i îngrijească rămânând chiar și până la douăzeci de zile lângă patul bolnavului, până la însănătoșirea lui. Iacov obișnuia să-și ajute tatăl în cazurile în care era nevoie de îndreptarea oaselor fracturate, operațiune care provoca de obicei o durere insuportabilă.

Mama lui Iacov, Ana, era o femeie cu frică de Dumnezeu, smerită, iubitoare de Biserică și rugăciune de care nu se lepăda nici în timp ce lucra pe câmp. Când întâlnea vreun preot i se închina cerându-i binecuvântare, socotindu-i pe toți preoții sfinți. Când era deja igumen, părintele

Iosif spunea: „Eu cred că mama mea este în Împărăția lui Dumnezeu!” Din păcate a murit prea devreme; ar fi fost fericită să-și vadă fiul preot.

Din fragedă copilărie, Iacov, cufundat fiind în grijile gospodăriei, a văzut evlavia părinților care nici din casă nu ieșeau fără rugăciune și a pus în inima lui ceea ce era mai bun și mai sfânt.

În anul 1912, Iacov Golovatiuc, ajungând la vârsta bărbăției, a fost înrolat în armata Țarului. În timpul Primului Război Mondial a luptat în regimentul 165 în orașul Luțk, fiind trimis apoi împreună cu regimentul său în orașul Tomsk. A făcut parte din unitatea sanitară din Siberia, unde tânărul soldat împlinea sarcinile unui infirmier, după care a ajuns pe front, în prima linie, unde cei mai dragi prieteni mureau pe câmpul de luptă, nu o dată fiind față în față cu moartea, căzând în cele din urmă – prizonier.

Nemții l-au trimis în munții Alpi. Acolo Iacov a muncit trei ani la un fermier. Împlinind fiecare lucru cu stăruință și supunere creștinească, Iacov a câștigat încrederea și dragostea stăpânului său, așa încât acesta era hotărât să-l însoare cu fata sa. Însă tânărul, tânjind după plaiurile natale, în 1919 își realizează dorința inimii sale și evadează. Cu ajutorul unor oameni buni trece granița și se întoarce în satul său. Căldura duhovnicească din casa părintească i-a încălzit din nou sufletul, și zilele au început să curgă în ritmul obișnuit. Îi ajuta și pe cei bolnavi care-i cereau ajutorul. Urmând obiceiul din bătrâni, Iacov, un bărbat plăcut și cu voce frumoasă, a început să se gândească la însurătoare. A cerut mâna unei fete care semăna cu o floare, înfrumusețată prin bunătate și tinerețe, însă Dumnezeu judeca altfel lucrurile. Discuția pe care a avut-o cu preotul din sat a îndreptat calea tânărului către o altă direcție.

Cunoscând lumina, gustând din nenorocirea frontului și a prizonieratului, Iacov a înțeles în adâncul sufletului său că viața este o continuă luptă, în care diavolul luptă cu Dumnezeu, iar câmpul acestei lupte, după cuvintele lui Dostoievski, este inima omului. Și în această luptă nu putem rezista dacă în pământul smereniei din inimă nu sunt semănate semințele harului, adăpate de lacrimile pocăinței.

În anul 1925, Iacov Golovatiuc, alegând calea îngustă a mântuirii prin monahism, vine în Lavra Poceaevului. Noul frate își împlinea cu multă dragoste toate ascultările puse înainte. Ca și acasă, el făcea sănii, roți, cânta la strună, socotindu-se pe sine cel mai păcătos și mai nevrednic dintre toți.

În luna februarie a anului 1931, stând lângă sicriul stareșului, Iacov și-a dat seama deodată de deșertăciunea și de nimicnicia acestei vieți. „Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, așa va înflori”. Moartea este inevitabilă! Chiar de ai fi tu înțelept sau bogat, puternic sau slab – moartea este pentru toți. Toți în pământ ne vom întoarce, toți țărână vom fi. Și ce este dincolo de mormânt? Veșnicia, chinurile? Acest gând a fost zguduitor pentru el. Era ca și cum s-ar fi trezit din somn. Dorea cât mai repede să-și curețe sufletul, să lepede lanțurile păcatului și să înceapă o viață nouă. În clipele sărutării de pe urmă, când abia începuseră să arunce pământ peste mormântul stareșului, fratele Iacov a ieșit în față și a început să-și mărturisească păcatele în public, cerându-și iertare de la Dumnezeu pentru întreaga viață păcătoasă pe care a trăit-o până în acel moment. Mărturisirea înflăcărată a tânărului i-a impresionat și i-a zguduit pe toți, acest moment rămânându-le în inimă pentru toată viața.

Trecând prin toate încercările monahismului, pe data de 8 iulie 1932, cu binecuvântarea episcopului său, fratele

Iacov Golovatiuc a fost tuns în monahism cu numele de Iosif.

– la 21 septembrie 1933 a fost hirotonit de episcopul Antonie ca ierodiacon;

– la 27 septembrie 1936 a fost hirotonit de episcopul Dionisie întru ieromonah;

– la 1 iulie 1941 a primit distincția de a purta de bederniță.

– la 3 octombrie 1941 i s-a încredințat ascultarea de ajutor de iconom;

– la 26 octombrie 1941 a fost decorat cu cruce de merit;

– la 10 mai 1951 a fost rânduit ca ajutor la paza Urmei Maicii Domnului;

– la 18 iulie 1952 a fost numit pomicultor al livezii din Lavră, fiind eliberat de ascultarea precedentă;

– la 24 februarie 1953 a fost ridicat la treapta de igumen;

– la 4 mai 1954 împlinește ascultare la pangar;

– la 24 noiembrie 1955 este eliberat de ascultarea de mai înainte și rânduit să cânte la strună;

– la 6 aprilie 1957 este numit duhovnic al închinătorilor care veneau în Lavră; primește dreptul de a purta cârjă;

– la 25 ianuarie 1959 primește ascultarea de a vinde lumânări în bisericile Lavrei;

– din 1959 până în 1962 a împlinit ascultarea de duhovnic ș.a.

Părintele Iosif a absolvit cursul complet al Școlii Teologice din Lavra Poceaevului.

Împlinind diferite ascultări și lucrări în Lavră, părintele Iosif îi vindeca pe cei bolnavi, făcându-se cunoscut

mai ales prin tratarea luxațiilor. I se aduceau bolnavi din toate părțile; numărul acestora nu se micșora nici ziua, nici noaptea. Cu binecuvântarea starețului Lavrei, s-a așezat în casa de la poarta cimitirului de monahi, unde împreună cu monahul Irinarh a trăit aproape douăzeci de ani. Mulți copaci și pomi roditori, care pot fi văzuți și acum, au fost sădiți de părintele.

Foarte mulți bolnavi erau aduși la părintele Iosif. Câteodată, întreaga stradă Lipovaia era blocată de căruțe (erau chiar și 100). În vremea stăpânirii poloneze, tratamentul acordat de un medic polonez era foarte scump, motiv pentru care oamenii simpli veneau să se tămăduiască la părintele Iosif. El îi vindeca pe toți, fără a cere vreo plată. Și de multe ori oamenii îi aduceau ca mulțumire mâncare.

Petrecând zile și nopți în muncă și rugăciune, părintele Iosif creștea cu duhul, înălțându-se din putere în putere. Cu toate acestea, multe dintre faptele și luptele sale duhovnicești rămâneau tănuite. Smerindu-și trupul său prin post și priveghere, sfântul și-a omorât poftele și patimile trupului, supunându-și cele mai mici mișcări ale minții și inimii, „călăuzirii prin duh”. Închinându-și viața slujirii lui Dumnezeu și aproapelui, părintele Iosif a păzit credința puternică și dragostea vie, primind de la Dumnezeu darul cunoașterii cu duhul și al facerii de minuni.

Slavă lui Dumnezeu, care a dăruit lumii un astfel de părinte, tămăduitor al sufletelor și al trupurilor, care și-a umplut inima de dragoste și compătimire față de cei suferinzi. El tămăduia pe cei bolnavi, izgonea demoni, celor surzi le dăruia auzul, celor orbi vederea, celor suferinzi mângâiere. Câte lacrimi a revărsat starețul în rugăciunile sale, câte scârbe a primit în inima sa, plângând cu cei ce

plâng, dăruind cu toate acestea tuturor pacea, revărsând în inimile multora bucurie și nădejde!

Părintele Iosif își amintea cum, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, pe când se odihnea pe o căpiță de fân într-o după-amiază, a auzit clar vorbindu-se în nemțește, tropăit de pași și zgomot de arme. Trezindu-se, s-a uitat împrejur, dar nu era nimeni. Împreună cu ieromonahul Irinarh a rămas uimit: oare ce puteau însemna acestea? Au înțeles abia seara când nemții au intrat în Poceaev. Astfel, pentru prima dată i-a descoperit Dumnezeu viitorul ca prezent, și, din acel moment, părintele Iosif va cunoște, potrivit propriilor sale cuvinte: „cine este cel ce va veni la mine, de ce este el bolnav și cât mai are de trăit”.

Către sfârșitul războiului, la părintele Iosif la cimitir începeau să vină colaboratori ai GPU² și diferiți bandiți. Primii credeau că îi ajută pe bandiți să se ascundă, ceilalți vedeau în el un colaborator al GPU; deopotrivă stăruiau să scape de el cu orice preț. Într-o seară au venit la el niște oameni necunoscuți, care l-au legat de o targă și l-au dus, intenționând să-l arunce într-o prăpastie. Cei ce au văzut acestea au protestat, însă părintele Iosif le-a zis: „departe nu mă vor duce”. Și iată minune! Domnul nu a îngăduit prigonitorilor să-și bată joc de alesul Său. În drum spre Lavră unul a orbit, altuia i-a paralizat mâna, celui de-al treilea piciorul. Atunci ei strigau, cerându-și iertare de la părintele Iosif, și l-au dezlegat. El i-a binecuvântat și i-a slobozit cu pace.

Nepocăindu-se și neînțelegând minunea, au venit din nou, însă, de data aceasta, la o „discuție”. În același timp,

² GPU (Glavnoe Politiceskoe Upravlenie – Direcția Politică Principală) – unul din avatarurile „poliției politice” comuniste.

au adus starețului o îndrăcită legată de o scară. Dezlegând-o, s-au înfricoșat pentru că era violentă. Fiind eliberată, femeia a sărit cu pumnii asupra părintelui Iosif, acoperindu-l cu lovituri puternice, până când, slăbită, a căzut la pământ. Preacuviosul nu se apăra și nici măcar nu încerca să se ferească de lovituri – stătea tăcut și se ruga. Inima lui, departe de a se mânia sau înrăi, se umplea de milă și compătimire văzând făptura lui Dumnezeu chinuită de diavol. Femeia s-a năpustit iarăși cu o putere neomenească asupra starețului. Cădea, din nou se năpustea asupra starețului lovindu-l, însă, neputând să clatine îndelunga răbdare a preacuviosului, a slăbit și a căzut.

Cu o astfel de ură îl urau diavolii pe părintele Iosif, nu o dată arătându-și prin demonizați ura față de el. Celui rău nu îi este plăcută fapta bună. Demonul, fiind învins de înțelepciunea smerită a starețului, a ieșit din acea femeie. Trezindu-se ca dintr-un somn, ea a început să întrebe unde se află și cum a ajuns aici. Fiind martori ai celor întâmplate, reprezentanții autorității l-au lăsat de această dată pe stareț în pace. Unde dușmanul neamului omenesc nu răzbate prin lucrarea gândurilor rele, acolo își trimite oamenii săi.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, după retragerea nemților, în păduri au apărut multe cete de bandiți și grupuri criminale. Jafuri de noapte, omoruri: cei apropiați deveneau străini, toate se amestecau, toți erau cuprinși de frică.

Cimitirul monahilor era așezat departe de mănăstire. Apusul soarelui era alarmant; se putea întâmpla orice.

...Întunericul nopții a acoperit ca o pânză neagră pământul împovărat. Răcoarea unei nopți de primăvară i-a împrăștiat pe oameni pe la casele lor, însă nu pe toți. Cu

un ceas înainte de miezul nopții, în cimitir s-a auzit un tropăit de pași. Erau paisprezece bărbați înarmați. Au intrat fără vreo sfială în casa părintelui Iosif punându-l să le pregătească cina. Masa s-a lungit până după miezul nopții, iar „oaspeții” veniți din pădure i-au cerut să-i petreacă. Ajunși la poartă, comandantul i-a spus cuviosului că va fi împușcat. Ascultând fără vreo tulburare vestea morții grăbite, starețul a cerut zece minute pentru rugăciune. Când a văzut că a primit acordul comandantului, părintele a îngenunchat chiar sub un tei bătrân și a spus în gând „Tatăl Nostru...”, „Născătoare de Dumnezeu Fecioară...”, „Crezul...”, „Cu duhurile dreptilor...”. Părintele Irinarh, fiind îngrijorat de lipsa starețului, a ieșit în curte. În acest timp, starețul stătea deja în fața țevii și se ruga cu sârguință pentru răufăcători. Comandantul a numărat cu jumătate de glas ultimele secunde ale vieții părintelui Iosif: „unu, doi...”. Părintele Irinarh, înțelegând ce se întâmplă, s-a aruncat în fața automatului și, aplecându-l spre pământ, a strigat cu înverșunare: „Pe cine vreți voi să omorâți?! Știți voi oare ce fel de om este acesta? El i-a ajutat pe toți. Ce folos veți avea dacă îl veți ucide? Omorâți-mă pe mine, pe el însă să nu-l atingeți!” „Bine, pleacă!”, a spus cel mai mare, luând arma din mâna nevinovatului apărător. Așteptând să fie împușcat în spate, părintele Iosif s-a îndreptat spre poartă, a intrat și s-a oprit. Moartea a trecut. S-a auzit cum clănțănind cu zăvorul, partizanii s-au îndepărtat în întunericul nopții... Părintele Irinarh dorind „să-și pună sufletul pentru aproapele”, l-a scăpat pe părintele de moartea năprasnică pusă la cale de diavolul prin niște oameni răi.

După această întâmplare, părintele Iosif a fost mutat înapoi în Lavră. Cu toate acestea, oamenii nu încetau să

vină degrabă la el, aflându-și fiecare tămăduire bolilor sufletești și trupești. Se vindecau chiar și oameni a căror boală nu mai putea fi vindecată de doctori.

De fapt, chiar doctorii au fost primii care s-au ridicat împotriva cuviosului, cerând autorității locale și starețului Lavrei să pună capăt practicii medicale folosite de un tămăduitor neînvățat, din a cărui cauză ei rămâneau fără venit.

În acest timp, după război, partea de Apus a Ucrainei, care fusese mulți ani sub stăpânire poloneză, a intrat în componența Uniunii Sovietice. Era destul de periculos să atragi atenția autorităților, însă părintele Iosif nu înceta să-i ajute pe oameni.

Un dar deosebit pe care îl avea părintele era acela de a izgoni demonii. Erau aduși la el demonizați din cele mai îndepărtate republici ale Uniunii Sovietice. De multe ori când trecea prin biserică starețul, văzând cu duhul, alunga demonii, poruncindu-le cu asprime să iasă din biserică și din oameni.

Părintele Iosif trăia suferințele oamenilor ca pe ale sale, pătimind cu cei ce pătimeau, coborându-se la starea celor neputincioși.

Aproape toți locuitorii Poceaevului, în diferite momente ale vieții lor – în copilărie, tinerețe sau bătrânețe – au apelat la ajutorul rugăciunilor părintelui Iosif.

Petrecând ziua întreagă cu oamenii și în ascultări, starețul se ruga mai mult noaptea. „În anii 1950, își aducea aminte arhimandritul Silvestru, eu și părintele Iosif aveam ascultare la livada mănăstirii. O dată, citindu-mi ziua pravila nu am venit la ascultare, iar el mi-a spus: «Ziua este pentru ascultare, noaptea pentru rugăciune». Și el, într-adevăr, așa și făcea. Mai târziu, când eu eram iconom,

întorcându-mă câteodată târziu la mănăstire, îl vedeam pe părintele igumen rugându-se sub un pom în livadă”.

Părintele Iosif a iubit smerenia și, fugind de tulburările lumii, stăruia cu orice preț să-și ascundă faptele cele bune.

„Odată, în toamna anului 1956 – își aduce aminte K. –, într-o zi de vineri, frații ne ajutau să strângem merele din livada mănăstirii. După masă, având câteva minute libere, eu cu prietena mea ne plimbam printre pomi, printre ramurile aplecate ale pomilor. Ne-a atras atenția un oarecare om, îmbrăcat într-o haină veche, purtând niște cizme de pânză impermeabilă. Stătea întins pe pământ, avându-și capul acoperit cu o pălărie mai veche. Noi am trecut mai departe, judecând în sinea noastră că acela s-a gândit să doarmă chiar în timpul lucrului. După pauză am văzut cine era. Era părintele Iosif: el niciodată nu mânca miercurea sau vinerea și, dorind să ascundă de oameni aceasta, se retrăgea fără a fi observat pentru rugăciune, dar, auzindu-ne glasul, s-a întins la pământ, prefăcându-se că doarme”.

Sfârșitul anilor '50... O nouă prigoană a Bisericii. În țară, închiderea în masă a bisericilor de mir și a mănăstirilor – s-au păstrat mai multe în partea de Apus a Ucrainei. Puterea Sovietică, reînviindu-și planurile ateiste, plănuia să transforme Poceaevul într-un „orașel comunist” cu un muzeu al ateismului în Lavră. Locuitorilor mănăstirii li se propunea să părăsească teritoriul. Toți credincioșii și monahii erau supravegheați, fiind supuși unui control special. În anul 1959 autoritățile locale i-au luat mănăstirii pământul în suprafață de 10 hectare, livada de fructe cu grădina, sera, uscătoria, casa grădinarului cu prisaca de 100 de stupuri. Au confiscat și pompa de apă cu mașinile

și întreg dispozitivul. Tuturor punctelor comerciale din Poceaev li s-a interzis să vândă produse pentru mănăstire, încât locuitorii mănăstirii erau lipsiți de hrană și de alte lucruri de strictă necesitate.

Pelerinii și credincioșii care veneau la biserică erau cercetați ca nu cumva să aducă hrană în Lavră. Până la urmă, autoritățile locale s-au hotărât să desființeze mănăstirea în mod pașnic, alungându-i pe monahi fără luptă, pentru ca apoi, în fața comunității mondiale și a lumii sovietice, să susțină decizia voluntară a monahilor de religie... Însă nimeni dintre locuitorii mănăstirii nu se gândea să părăsească mănăstirea. Atunci, sub diferite motive îi alungau unul câte unul, pe cei mai tari în puneau în temniță „pentru încălcarea ordinii publice”, pe unii îi internau spitalele pentru bolnavii psihici, pe alții îi alungau acasă fără dreptul de a se întoarce. Cei care nu se supuneau erau judecați. Oamenii se întorceau din închisoare schimbați, ca niște schelete învelite în piele de culoare întunecată. Ieromonahii: Ambrozie, Serghie, Valerian, Apeliei, ierodiaconul Andrei, monahul Nestor au trecut nu odată prin închisoare.

Prigonirile nu au slăbit tăria monahilor, care au suportat toate cu răbdare și bărbăție, dorind, dacă ar fi fost nevoie, chiar să moară pentru lucrurile sfinte din Lavră. Autoritățile locale nu o dată i-au amenințat pe monahi că-i vor îneca în fântâna mănăstirii (care era considerată sfântă). Acestora, părintele Iosif le răspundea liniștit: „Dar noi asta și vrem!”. Era pregătit să moară mucenicește.

Pelerinilor li s-a interzis să mai fie cazați în mănăstire sau în hotelul din oraș, iar localnicii erau în fiecare noapte controlați ca nu cumva să primească vreun pelerin. Pentru găzduirea pelerinilor erau aspru pedepsiți. Având în ve-

dere acest fapt, conducerea Lavrei a hotărât să deschidă ca loc de odihnă peste noapte una din bisericile în care se făceau rugăciuni toată ziua, pentru a da închinătorilor posibilitatea de a se odihni. Părintele Iosif venea în biserică și făcea acolo acatiste, iar la răsăritul soarelui îi îndemna pe toți să cânte: „Slavă Ție, Celui Ce ne-ai arătat lumina”, „Prea Sfântă Fecioară...” și alte cântări și rugăciuni.

Odată, în toamna anului 1962, părintele fusese chemat în orașul Brodî, aflat la patruzeci de kilometri de Poceaev, la o fată cu mâna ruptă. Întorcându-se la mănăstire pe partea dinspre magazia mănăstirii, nu a văzut ce se întâmpla la catedrala Sfintei Treimi. Preacuviosul nu a apucat să închidă ușile chiliei sale, când un frate, fugind către dânsul, i-a zis în grabă că șeful miliției a închis catedrala și a luat cheile de la cel care ținea locul stareșului. Auzind acestea, părintele Iosif s-a grăbit să ajungă la catedrală. Erau mulți oameni acolo, iar la porțile bisericii erau zeci de milițieni cu șeful lor. Stareșul s-a apropiat de acesta și, fără nici o ezitare, i-a smuls cheile din mâini. Dându-le tânărului Augustin, ajutorul de stareș, i-a spus: „Ia, ține și nu le da nimănui!”. Iar milițienilor: „Arhiereul este stăpânul Bisericii! Iar voi de ce ați venit aici? Cărați-vă! Iar voi, alungați-i!”, a zis el oamenilor care se aflau acolo. Însuflețiți fiind de chemarea iubitului părinte, oamenii s-au îndreptat către milițieni, care, sperându-se, au fugit.

Prin bărbăția și îndrăzneala sa, părintele Iosif a făcut tot ce i-a stat în putere ca biserica să rămână deschisă. Stareșul știa că miliția nu va trece cu vederea fapta lui și aștepta din partea acestor luptători împotriva lui Dumnezeu o răzbunare crudă. Totuși „în Dumnezeu mi-am pus nădejdea și nu mă voi teme, ce-mi va face mie omul?” (Ps. 55). Preacuviosul nu numai că aștepta, el știa când vor veni după el, dar nu lua nici o măsură împotriva lor.

Nu a trecut nici măcar o săptămână... Fostul (acum adormit întru Domnul) portar al mănăstirii, igumenul Serafim povestea: „La sfârșitul lui septembrie, când vegheam la porțile mănăstirii, de mine s-a apropiat părintele Iosif și a spus: «Deschide porțile. Acuș va veni un *corb negru*, va veni după Iosif!», și a plecat în mănăstire prin curtea iconomului. Eu am deschis porțile și am început să-l aștept pe „corbul negru”, însă n-a venit nimeni, și am închis, gândindu-mă că stareșul a glumit. Au trecut două ceasuri. Deodată s-a apropiat o mașină de miliție: „corbul negru”. Milițienii au insistat să fie lăsați să intre în mănăstire”.

Părintele Iosif era la el în chilie. Igumenul eclesiarh, Vladislav, a bătut la ușă și a zis rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!” Stareșul știa că au venit să-l aresteze, dar pentru rugăciunea fratelui a deschis... Șase oameni s-au năpustit asupra lui, l-au pus la pământ, i-au legat mâinile și picioarele, i-au închis gura cu un ștergar și l-au dus de la etajul al doilea în mașină. Nu mai avea aer (așa cum povestea): încă două minute și ar fi murit. În mașină i-au scos ștergarul din gură și l-au dus legat dincolo de Ternopol în orașul Budanov (mai mult de o sută de kilometri de la Poceaev) într-un spital de psihiatrie. Aici părintele a fost tuns și bărbierit, după care i-au poruncit să-și scoată crucea de la gât, însă el a refuzat. Atunci infermierii i-au smuls-o, și noaptea l-au dezbrăcat și l-au dus într-o cameră plină de bolnavi psihici. Camera era slab luminată și acolo se aflau patruzeci de oameni care dormeau când a intrat stareșul. Demonii spuneau prin ei: „De ce ai venit aici? Aici nu-i mănăstire!” El le-a răspuns: „Voi singuri m-ați adus aici”. I-au dat apoi părintelui Iosif medicamente, de la care se umfla tot trupul și tremura pielea de pe

trup. Când își amintea de acestea, starețul își acoperea fața cu mâinile.

Oamenii, aflând unde este ținut părintele Iosif, au început să-i scrie scrisori șefului spitalului din Budanov cu rugămintea de a-l elibera pe stareț, care era internat în mod ilegal cu oameni bolnavi psihic, când el singur îi putea vindeca.

Trecuseră trei luni de când era ținut în spital. Într-o zi a intrat în cameră un infirmier, a adus un halat și niște șlapi, rugându-l pe stareț să-l urmeze în cabinetul doctorului-șef. În cabinet erau și alți doctori. I-au propus să se așeze.

– Îi puteți vindeca pe bolnavii care sunt în spital nostru?

– Pot.

– Atunci vindecați-i!

– Bine.

Părintele Iosif le-a cerut să-l lase să plece la mănăstire sau să trimită pe cineva ca să-i aducă Evanghelia, crucea și veșmintele, ca să poată să facă rugăciunea de sfințire a apei, după care demonii vor pleca singuri. Și a mai adăugat că, după două săptămâni nu va mai rămâne nici un bolnav în spital (erau mai mult de 500 de oameni).

– Nu! Dumneavoastră vindecați-i fără rugăciuni.

– Fără rugăciuni este imposibil să-i vindeci.

– Cum adică?

Starețul le-a răspuns că unui soldat care pleacă la război i se dau: o armă, gloanțe, grenade. Iar armele noastre împotriva nevăzutului vrăjmaș sunt Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie și Apa Sfințită!

Părintele a fost dus iarăși în cameră, unde continua să-și ducă crucea, punându-și nădejdea în Dumnezeu „Cel ce mântuiește de puținătatea sufletului și de vifor” (Ps. 54).

Atotmilostivul Dumnezeu nu-i dă omului o cruce mai grea decât poate el să ducă, ci prin multele necazuri îi încercă credința, răbdarea și nădejdea lui în Dumnezeu. Toți cei care l-au cunoscut pe părintele Iosif nu încetau să ceară eliberarea lui. Scriau peste tot, chiar și la Moscova, și își păstrau speranța.

După un timp, iarăși a venit un infirmier în cameră și i-a adus părintelui un halat și niște șlapi. L-a urmat în cabinetul medicului-șef, unde mai erau încă doi bărbați și o femeie. Mai apoi avea să se arate că erau membri ai unei comisii de la Moscova. Starețului i-au cerut respectuos să se așeze și l-au întrebat de când s-a făcut călugăr. La întrebarea de ce a ajuns în spital, le-a povestit că, pe când era copil, mergea de multe ori la un vecin bătrân, care obișnuia să citească din Biblie și spunea că va veni timpul în care balaurul se va lupta cu Biserica. El era interesat să afle cum va fi. Și iată că astăzi vede cum balaurul luptă cu Biserica. Femeia, auzind un astfel de răspuns, a bufnit în râs, iar bărbații au schimbat priviri pline de subînțeles. Pe părintele Iosif l-au dus din nou în cameră...

Însă oamenii nu se lăsau bătuți. Toți scriau scrisori cerând eliberarea lui. Despre închiderea părintelui Iosif a auzit și fiica lui Stalin, Svetlana Alilueva. Ea a reușit să-l elibereze drept mulțumire pentru că o vindecase de o boală psihică. După aceasta, părintele Iosif s-a stabilit la o rudenie, în satul în care s-a născut, Ialovița.

Oamenii mergeau ca și mai înainte la stareț ca să se vindece și se vindecau; există destule mărturii. Părintele Iosif făcea în fiecare zi rugăciuni, iar după slujbă, stropindu-i pe toți cu apă sfințită, îi invita la masă. După rugăciunile oamenilor simțeau o ușurare sufletească inexplicabilă. „După îngăduința lui Dumnezeu, – spunea starețul, pentru

irascibilă, și cea poftitoare. După ce enumeră patimile specifice fiecăreia dintre aceste trei părți ale sufletului, el ne prezintă modurile de vindecare a acestora. În privința păcatelor „din rațiune, tămăduirea și leacul acestor rele este credința neîndoioasă în Dumnezeu și în dogmele adevărate, neînșelătoare și ortodoxe, cugetarea neîncetată la cuvintele Duhului, rugăciunea curată și neîncetată și mulțumirea către Dumnezeu“. În al doilea rând, „tămăduirea și leacul“ păcatelor „iuțimii“ [ale părții irascibile a sufletului] sunt: „iubirea de oameni, dragostea, blândețea, iubirea de frați, compătimirea, suferirea răului și bunătatea“. În sfârșit, „tămăduirea și leacul“ păcatelor părții poftitoare a sufletului sunt: „postul, înfrânarea, reaua pătimire, neaverea, împărțirea averilor la săraci, dorința bunurilor viitoare nemuritoare, dorul după împărăția lui Dumnezeu și poftirea înfierii divine“¹²².

În stilul său laconic cu care ne-a obișnuit, Sfântul Ioan Scărarul afirmă: „Cu ajutorul Sfintei Treimi să ne întrarmăm cu cele trei împotriva celor trei“. Altfel spus, „cu ajutorul Sfintei Treimi celei mai presus de ființă să ne împotrivism celor trei patimi generale, adică: voluptatea, avariția și mândria, prin cele trei virtuți care le nimicesc pe acestea, adică: înfrânarea, iubirea și smerenia“¹²³.

Sfinții Părinți numesc partea irascibilă și cea poftitoare „părțile pasionale ale sufletului“. Deci, sufletul are o componentă rațională [mințea] și una pasională [afectele]. Sfântul Talasie ne învață cum se poate vindeca fiecare în parte: „Citirea și rugăciunea curățesc mințea, iar dragostea și înfrânarea, partea pasională (afectivă) a sufletului“¹²⁴.

Așa cum am văzut deja, Sfântul Marcu Ascetul considera neștiința, uitarea și trândăvia drept cei „trei uriași puternici și

¹²² Sf. Ioan Damaschin, *Cuvânt de suflet folositor*, pp. 208–209.

¹²³ Sf. Ioan Scărarul, *o.c.*, *Cuvântul XXVI*, p. 415; nota 9, p. 454.

¹²⁴ Sf. Talasie, *o.c.*, II, cap. 84, p. 30.

tari... pe care se reazămă toată puterea“ potrivit lui. De aceea, ne îndrumă Sfântul, trebuie să ne însușim metodele de tămăduire a acestora, care sunt „cele contrare lor“: uitarea se vindecă „prin amintirea cea bună, care e pricina tuturor bunătăților“, neștiința „prin cunoștința luminată, prin care sufletul, priveghind, alungă de la sine întunericul“, iar trândăvia „prin râvna cea bună“¹²⁵.

Există și o altă distincție, cea dintre patimile sufletești și cele trupești care se vindecă prin practicarea exercițiilor duhovnicești corespunzătoare fiecăreia dintre ele. Cuviosul Nichita Stithatul ne îmbie câteva dintre acestea: „Dorințele și imboldurile trupești le oprește înfrânarea, și aprinderile inimii le răcește citirea dumnezeieștilor Scripturi, le smerește rugăciunea neîncetată și le potolește, ca un untdelemn, umilinta“¹²⁶.

Alături de procedeele psihoterapeutice de vindecare a patimilor, Sfinții Părinți au stabilit și ordinea acțiunilor de luptă împotriva acestora. Vorbind despre „balaurul cu trei capete: al iubirii de plăcere, al iubirii de argint și al iubirii de slavă“, care corespund celor trei părți pătimitoare ale sufletului, Cuviosul Nichita Stithatul ne arată care sunt cele trei „căpetenii“ ale războaielor pe care trebuie să le purtăm împotriva patimilor: „începătorul, cel din mijloc și cel desăvârșit“. În continuare, Cuviosul ne întramează cu detaliile necesare acestei războiri: „Cel ce s-a pregătit de curând pentru nevoițele evlaviei și e începător în războiul cu patimile, toată bătălia și-o poartă împotriva duhului iubirii de plăcere și se oștește cu putere împotriva lui prin toată greaua pătimire. El își usucă trupul prin foame, culcare pe jos, privegheri și rugăciuni de toată noaptea, iar sufletul și-l frânge prin amintirea pedepselor din iad și prin cugetarea la moarte. În sfârșit, inima și-o curățește de

¹²⁵ Sf. Marcu Ascetul, *Epistolă către Nicolae Monahul*, cap. 12–13, pp. 378–379.

¹²⁶ Cuviosul Nichita Stithatul, *o.c.*, II, cap. 68, p. 253.

păcate vrăjmașul se apropie de om, îi ia inima în mână și o chinuie. Dar ca inima să fie curată trebuie să rostim mereu rugăciunea *Împărate Ceresc*". Și mesele erau într-un fel deosebite. După ce stăteau la masă mulți bolnavi se vindecau. Iar câteodată părintele Iosif lua cârja și se așeza pe scaun lângă paraclis. Toți cei de față se apropiau de el și îl rugau să îi atingă cu cârja de locul bolnav. Și de cine se atingea, se vindeca. Așa s-au vindecat cei ce aveau dureri de cap, de rinichi, de ficat, de inimă, de mâini și picioare, și, de asemenea, și cei bolnavi psihic.

Slava minunilor și a vindecărilor s-a răspândit pretutindeni. La părintele Iosif veneau oameni de la Nord și Sud, de la Răsărit și Apus, din Moldova și Sahalin. Fugind de slava omenească el încerca să-și ascundă darul vindecării bolilor sufletești și trupești pe care îl avea de la Dumnezeu. De multe ori lua necazurile lor asupra sa, prefăcându-se nebun, și prin aceasta arăta care este cauza bolilor celor ce veneau la el. Mulți neînțelegând viața duhovnicească, îl considerau pe părintele Iosif om păcătos. Și el singur de multe ori spunea despre sine: „Voi credeți că eu sunt sfânt? Eu sunt om păcătos! Iar vindecările voi le-ați primit pentru rugăciunile și credința voastră”.

De faptele starețului se amăgeau nu numai vizitatorii, ci și cei ce erau ai casei. Iar lui îi plăcea să repete: „Eu nu mă uit la față, ci la suflet! Iar voi credeți ce vreți!” Aici sunt potrivite cuvintele Apostolului Pavel: „oamenii trupești gândesc cele trupești, iar cei duhovnicești cele ale duhului; la cel curat toate sunt curate, iar la cel necurat, și mintea, și inima sunt pângărite”.

Cei ce veneau la Lavră din diferite părți, numaidecât se străduiau să-l viziteze și pe stareț în satul său. Vara veneau la el zilnic până la 500 de oameni, și câteodată chiar

mai mulți. Pe toți îi poftea să guste din binecuvântata sa masă.

Încă înainte de a veni toamna anului 1965, părintele Iosif s-a stabilit la o nepoată de-a sa, Ana – fiica fratelui său Pantelimon, care adormise întru Domnul. Aceasta trăia în același sat, într-o casă nouă nu prea mare. Aici, în curte, plăcutul lui Dumnezeu a construit un porumbar înalt, iar sub el un mic paraclis fără altar, înaintea căruia făcea rugăciuni și sfințea apa. După paraclis au întins o masă lungă pentru pelerini și, de asemenea, a construit un paraclis. În partea de nord a construit o clădire lungă, unde a amenajat o trapeză și o bucătărie, o cameră pentru bolnavi, un dormitor pentru surori și o biserică de casă – o încăpere lungă cu două camere laterale mai mici: în una se păstrau odăjdiile, iar în cealaltă părintele se ruga și se odihnea. Către livadă a fost zidit un pavilion-terasă închis. În livada sădită de stareț creșteau meri, peri, pruni. Pământul era acoperit de un covor cu flori: gladiole, dalii, trandafiri. În lăzi speciale erau plantați palmieri. Prin împărăția florilor se plimba o pereche de păuni. Se vedeau aici canari, papagali, două sute de porumbei. Pentru servirea oamenilor și împlinirea necesităților casnice, părintele se bucura de ajutorul unor surori care trăiau acolo. Ele citeau rugăciunile de seară, de dimineață, noaptea – psaltirea, ziua – acatiste, pregăteau masa, lucrau în livadă...

Părintelui Iosif îi erau deschise sufletele tuturor oamenilor, inimile și intențiile lor, însă pentru porunca dragostei el îi răbda la el în casă și pe cei vicleni, și pe cei poseđați. De multe ori punându-se la masă părintele Iosif cânta: „De frica voastră nu ne vom teme, nici ne vom tulbura!” și „Cu cei fărădelege nu voi sta la masă”.

Vizavi de casa nepoatei sale, Ana Pantelimonova, era o bucată de pământ pe care sfatul comunal i-a dat-o pă-

rintelui – acolo cultivau cartofi. Oamenii au cumpărat materiale de construcție și au donat bani pentru construirea unei case, însă autoritățile satului n-au permis să se construiască casa. Starețul s-a tulburat; el se gândea să construiască în noua casă o biserică. El de multe ori spunea: „Eu nu voi mai fi când aici va exista o biserică, iar mai târziu și mănăstire”. După cincisprezece ani de la moartea starețului în sat, într-adevăr, s-a construit o biserică, pentru că biserica parohială a satului care până atunci era biserica de lemn din satul Antonovți, aflată la o distanță de patru kilometri de la Ialovița Mică, a ars de trăsnet în anii '70. Acolo era și cimitirul unde erau înmormântați părinții și rudele cele mai apropiate ale părintelui Iosif. El de multe ori le îngrijea mormintele și făcea slujba parastasului.

La sine în curte părintele făcea în fiecare zi rugăciuni și vindeca oameni. Așa cum este cunoscut „acest neam de demoni nu iese decât cu post și cu rugăciune“, de aceea părintele le dădea multora binecuvântare să nu mănânce miercurea și vinerea. „Dacă ați ști cât este de dulce postul“, spunea starețul având în vedere dulceața duhovnicească, din care gustă sufletul celui ce postește. În zile de post aspru el îi îndemna pe toți ca dis-de-dimineată, după ce s-au sculat din pat, înainte de a începe rugăciunile de dimineată, să facă trei metanii până la pământ însoțite de rugăciunea „Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...“, pentru a trece cu ușurință calea postului din această zi.

Părintele Iosif tămăduia diferite boli și susținea că jumătate din cei bolnavi se tămăduiesc, iar jumătate se întorc nevindecați – Dumnezeu nu binevoiește să se vindece aceia pentru că tămăduirea lor nu le va fi de folos spre mântuire, ci spre moartea lor duhovnicească.

De multe ori starețul era nevoit să rabde neazuri din partea vizitatorilor săi posedați de demoni. Cei din casă încercau să-l convingă să nu mai primească demonizați, fiindcă demonii se răzbunau pe toți cei ce trăiau acolo, și chiar și pe el, la care părintele Iosif răspundea „răbdarea este lucru greu, însă nu trebuie să ne fie frică de demoni!”

Vorbind prin cuvintele părintelui, pământul din curtea sa era îmbibat de lacrimile oamenilor necăjiți, atinși de boli grele, care doreau cu tot sufletul să se vindece. El de multe ori spunea că copiii în zilele noastre se nasc neascultători, mândri și plini de nerușinare, iar mai târziu ajung demonizați. Smerindu-i pe astfel de oameni, părintele îi îndemna să-și ceară iertare de la părinți.

Trebuia să ai o mare dragoste în inimă pentru a nu refuza pe nimeni, niciodată. Tămăduitorul acesta a lui Dumnezeu avea anume o astfel de dragoste; el găsea timp pentru fiecare.

Bătrânul Ioan l-a vizitat în repetate rânduri pe părintele Iosif în satul Ialovița Mică și a văzut acolo multe minuni de vindecare. „Fără dobândirea darurilor Duhului Sfânt, eu cred că este imposibil, spunea fratele Ioan, să se săvârșească astfel de minuni de tămăduire, pe care le săvârșea acest mare rugător al Volâniei noastre”. Acestea le poate spune orice locuitor mai bătrân al Poceaevului, și acele zeci sau mii de oameni din țara noastră pe care i-a tămăduit părintele Iosif.

S-a întâmplat odată că, după rugăciunile de dimineată, părintele Iosif a zăbovit mult timp din chilie. Atunci când a ieșit, i-a salutat pe toți prin cuvintele proorocului Isaia: „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!” Apoi a început să vorbească despre cauzele pentru care au ajuns toți acei oameni la el.

Principala cauză, potrivit cuvintelor starețului, se ascunde în duhul ateismului, care este sădit în om încă din timpul școlii. Școlarii sunt urmăriți, nu sunt lăsați să intre în biserică, se întreprinde o prelucrare ideologică prin care se înjosește demnitatea umană. Iar omul care nu merge regulat la biserică, care nu se mărturisește și nu se împărtășește este lipsit de harul Duhului Sfânt. Aceasta este cauza pentru care majoritatea oamenilor ajung bolnavi psihic. Starețul îi sfătuia să se vindece de această boală a secolului prin rugăciune.

În casă, rugăciunea se făcea toată ziua. În încăperea în care se făceau rugăciuni erau așternute pe podea niște paie acoperite cu pături. Acolo dormeau cei neputincioși și posedăți de duhuri rele. Noaptea, câteodată, îi mai auzai vorbind prin somn: „s-a trezit apostolul pletos! (acestea le ziceau despre părintele Iosif, care avea părul lung și bogat), iarăși ne chinuie! Să plecăm! Să plecăm!...” Noaptea, acest nevoitor își acoperea cu grijă ferestrele cu niște perdele negre și, îmbrăcându-se în veșmântul de schimnic, lua în mână cădelnița și umbla prin toată chilia și făcea rugăciuni pe care le simțeau și nu le puteau răbda demonii din bolnavii care dormeau acolo.

De multe ori starețul povestea dimineața cum demonii îi tulburau liniștea, nelăsându-l să doarmă: umblau cu legiunile prin curte, amenințându-l că-l vor ucide, îl vor împușca, îl vor tăia sau otrăvi.

La începutul iernii anului 1970, un tânăr cam de treizeci de ani, înalt, sănătos din punct de vedere fizic, a pătruns cu forța în curtea părintelui strigând: „Unde-i Iosif? La Moscova mă înăbușea cu fum! O să-l înjunghii!” Cu ajutorul lui Dumnezeu, acel demonizat a fost trântit în zăpadă și legat de mâni și de picioare. Din buzunarul hai-

nei în care era îmbrăcat au scos trei cuțite mari de bucătărie. Bărbatul a fost dus în paraclis. Era un moscovit, aviator, care se chema Gheorghe. Acesta mersese pe jos trei zile ca să ajungă în Ialovița, fără să mănânce ceva, și din această cauză era slăbit. La rugămintea mamei acestui om, părintele se ruga pentru el și acela, fiind în Moscova, simțea rugăciunile starețului și nu le putea răbda pentru că era posedat de un duh rău, care l-a adus să se răzbune pe rugător. Părintele Iosif nu a ieșit în ziua aceea din chilie. Bărbatului i-au dezlegat mâinile și i-au dat să mănânce, iar seara i-au dezlegat și picioarele. El a fugit și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

La părintele veneau și tineri plângându-se de întristarea sufletului, de insomnii și lipsa poftei de mâncare. Starețul îi ducea în mijlocul curții și le porunca să facă câte patru sute cincizeci de metanii până la pământ; îndemnându-i și acasă să facă așa în fiecare seară. De asemenea, îi îndemna să poarte cruciuliță la gât, să nu bea, să nu fumeze, să meargă la biserică, să respecte posturile și să se împărtășească. Atunci, potrivit cuvintelor lui, toți „nervii” vor ieși afară – vor fi sănătoși. Și mai adăuga că prin nervi se simte durerea, însă când sufletul este bolnav nu înseamnă că sunt nervii bolnavi, ci demonii ne chinuie și este nevoie de rugăciune ca să te lupți și să-i învingi.

Părintele iubea foarte mult natura. O simțea. Încerca să înfrumusețeze pământul prin flori și diferiți copaci. În toate locurile în care a trăit: în lavra Poceaevului, la cimitirul monahilor, în Ialovița, a lăsat după sine un monument viu de copaci ornamentali și de pomi fructiferi. Primăvara era pentru el un anotimp al raiului, iar pădurea din timpul primăverii un paradis. Starețul spunea că până la vremea cositului întreaga vegetație: și iarba, și florile,

și frunzele copacilor, și arbuștii sunt tineri, firavi, plini de viață și strălucitori, iar după vremea cositului vine toamna și frunzele încep să ruginească, se întunecă, își pierd tinerețea și farmecul. Așa și omul...

Având inimă bună, părintele Iosif se întrista foarte mult pentru sufletele oamenilor răi, pentru că răul nu stă în firea omenească. Răul apare în om prin lucrarea demonilor, de aceea oamenii răi ajung să se asemene cu aceștia. „Orice păcat înfășoară inima omului, ca o pânză de păianjen, iar răutatea este asemenea unui fir de oțel, încercă și rupe-l. Oamenii răi l-au ucis pe Țar, și acum își bat joc de ortodocși. Este o mare fericire pentru noi că ne-am învrednicit a ne naște în Credința Ortodoxă și a fi ortodocși. Pentru că, iată, multe popoare, din păcate, nu cunosc încă Ortodoxia”, repeta de nenumărate ori starețul. Încă cu zece înainte de proslăvirea Preafericitului Patriarh Tihon – mare apărător al credinței ortodoxe în Rusia – părintele Iosif îl considera deja sfânt și așezase fotografia lui alături de icoana sfântului apostol Andrei cel întâi chemat.

Acest om bineplăcut lui Dumnezeu privea cu neîncredere emisiunile realizate la televiziune, întrucât golesc sufletul și-l răpesc din calea mântuirii. După urmărirea unor astfel de emisiuni omul nu mai vrea să se roage, iar dacă se va sili la rugăciune atunci rugăciunea lui va fi pur și simplu o rugăciune a buzelor, iar inima va fi departe de Dumnezeu. O astfel de rugăciune, după părerea părintelui, este spre osândă. În ultimul timp, vrăjitorii („tămăduitori prin bioenergie”) lucrează cu stăruință asupra desăvârșirii sistemului de manipulare a oamenilor prin televizor, radio, prin aparatură electronică, fiindcă știu că, fiind condiționați astfel, oamenii vor împlini foarte ușor voia

celui rău. „A te mântui nu-i un lucru ușor, spunea starețul Iosif. Eu nu voi pune mântuirea pe cap de-a gata – luptați-vă și rugați-vă singuri! Dacă vreți să vă mântuiți, fiți surzi, muți și orbi”.

Dragostea sa față de oameni starețul o arăta prin faptă, de aceea și oamenii se duceau la el cu credință, aprinzându-și sufletul de har. Tămăduitorul avea atâta dragoste încât avea puterea să o împartă tuturor: el îi iubea și pe cei bolnavi și necăjiți, dorindu-le vindecare și se străduia să-i ajute. Fiind odată întrebat de o bătrânică cum se poate dobândi această dragoste, părintele i-a răspuns că acest dar al dragostei este dăruit de Dumnezeu pentru smerenie. Și de multe ori repeta: „Cum vei fi tu pentru oameni, așa și oamenii vor fi pentru tine”. „La rugăciunile părintelui se vindecau oameni, cum spunea K., iar eu am fost deodată cuprinsă de așa o stare, încât eram gata să-i îmbrățișez pe toți. Nu puteam să-mi revin din acea stare de dragoste față de fiecare om”. La stareț veneau de multe ori și oameni care voiau să se călugărească. În discuțiile pe care le avea cu ei, nu o dată sublinia că este importantă nu numai primirea chipului monahicesc, ci și ca sufletul să fie de monah.

La aceste cuvinte ale părintelui Iosif pot fi amintite cuvintele sfântului Apostol Pavel: „Deci luați seama cu grijă cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, pentru că zilele rele sunt, nu fiți fără de minte, ci cunoașteți care este voia lui Dumnezeu” (Efeseni 5, 15-17).

A venit anul 1970. Se apropia Crăciunul. Simțind că acesta este ultimul Crăciun din viața sa, părintele Iosif voia să-i facă pe toți să simtă această sărbătoare, atât cât va îngădui Dumnezeu. În ziua praznicului, în capelă s-au

săvârșit rugăciuni, iar după aceea L-au slăvit pe Pruncul Hristos prin colinde. Curtea era plină cu copii, care veneau din sat cu steaua Betleemului, cântând colinde. Părintele Iosif îi întâmpina singur și-i îi invita la masă, oferindu-le daruri. Și așa toată ziua până noaptea târziu, în curtea starețului Hristos a fost slăvit neîncetat, și de tineri, și de oameni vârstnici.

Sărbătoarea continua totuși în fiecare suflet, în mintea fiecăruia, și se păstrau și cântările psalmilor prin care era slăvit Dumnezeu pentru marea Lui milostivire pe care a arătat-o în acele zile de Crăciun celor ce s-au învrednicit a-l vizita pe părintele.

La începutul verii anului 1970, părintele Iosif l-a invitat pe un vechi prieten de la Poceaev, pe Vasile Malcușca, la Ialovița. Amândoi s-au retras în pădure ca să asculte cum cântă cucul. Părintele îl asculta cu o atenție deosebită, și după aceea i-a spus prietenului său: „Ultima dată ascult eu împreună cu tine cum cântă cucul”. Așa a și fost. La sfârșitul anului el a murit.

De acest minunat părinte s-a legat foarte mult preotul Petru din regiunea Vinniței. El asculta fiecare cuvânt al starețului. Acela l-a iubit pentru blândețea lui, și pentru smerenia și ascultarea sa îi dădea binecuvântare să facă rugăciuni de sfințire a apei. Iar el se retrăgea în chilie să se roage pentru vindecarea celor bolnavi care erau prezenți la acele rugăciuni. Ei se vindecau atunci pentru rugăciunile tainice ale părintelui. Părintele Petru înțelegea ce urmărea starețul și i se supunea cu smerenie. Preotul acela umbla peste tot îmbrăcat în rasă, purtând crucea la piept, așa cum îl învăța și părintele Iosif, deoarece considera că un preot trebuie și prin înfățișarea sa să propovăduiască și să țină sus steagul Sfintei Ortodoxii, pentru ca

toți să vadă și să priceapă că Ortodoxia există, că Biserica lui Hristos este vie și lucrează. La un astfel de preot toți se uită cu respect și stimă, însă cel care își ascunde chemarea sa sub haina unui laic, pentru fiecare este un simplu mirean, care nu ascultă de cuvintele Domnului: „Cel care se va rușina de Mine, și Eu mă voi rușina de el în ziua judecății”.

Maica Domnului era pentru părintele Iosif cea căreia îi erau încredințate Porțile Cerului; se adresa permanent ei în rugăciunile sale. Câteodată, în timpul mesei comune, părintele îi îndemna pe toți să întrerupă masa pentru a cânta rugăciune Preasfintei Născătoare de Dumnezeu: „Sub milostivirea Ta”.

Întristarea și pustietatea din suflet, după părerea starețului sunt cauzate de multa vorbire, de lăcomia pântecelui și de iubirea de câștig. El îndemna ca, în acest caz, în fiecare zi și ceas oamenii să cânte „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat” și „Cu noi este Dumnezeu”. Părintele avea o frumoasă voce de bariton, cântând și înțelegând foarte bine muzica bisericească.

Se întâmpla câteodată, când se adunau din același sat în ziua de duminică la rugăciunea de sfințire a apei, la părintele Iosif, ca, în vreme ce toți se rugau și era liniște deplină, starețul să se întoarcă deodată și să spună: „Nu mai vorbiți! Nu mă încurcați”. El auzea gândurile oamenilor despre grija lor lumească, care nu-l lăsau să se roage. „Rugăciunea este lepădarea minții de tot ceea ce este pământesc”, scriu Sfinții Părinți.

Odată, la începutul anului 1970, a intrat în trapeză și a întrebat cu asprime cine i-a adus flori și a cerut să nu să i se mai aducă, fiindcă nu are el nevoie de flori, ci de rugăciune. Toți au rămas uimiți: nimeni nu vedea acolo vreo floare.

Aproape după an a devenit clară îngrijorarea lui: starețul a văzut mai înainte că la mormânt îi vor aduce flori, însă lui îi era mai plăcută rugăciunea oamenilor, decât înfrumusețarea mormântului.

Ce presimțea părintele Iosif în ultimele zile ale vieții sale, ce gânduri îl frământau? Cei ce trăiau cu el observau cum starețul se schimba la față: cobora cu mintea în sine într-o stare de rugăciune contemplativă. El cunoștea gândurile celor ce erau în preajma lui: rele sau bune. Mulțimea pentru cele bune și ierta pentru cele rele. Se ridicau împotriva lui nu numai duhurile rele, ci și oamenii răi.

Într-o zi se așezase părintele să mănânce, însă de mâncare nu se atinse cam jumătate de oră. El ședea și asculta ceva cu o deosebită atenție. Având darul lui Dumnezeu el îi auzea pe ateii adunați la comitetul executiv raional din Șumsk, hotărându-i soarta. Aceia se sfătuiau ce să construiască în curtea starețului după moartea lui: o grădiniță, un spital sau o stație electrică. Cu siguranță știa că tot acolo au plănuit și omorârea lui.

Au trecut câteva zile. Seara târziu, când toți dormeau, în verandă (încăpere de vară, de obicei în colțul casei, al cărei zid exterior este alcătuit din mai multe geamuri – *n.tr.*) s-a aprins becul. Surorile credeau că acesta este părintele Iosif – până venea timpul înghețurilor el dormea acolo. Însă când au privit prin geam au văzut doi oameni. Au adunat lumea care venise la părintele și s-au îndreptat spre camera în care era lumină. Lumina a fost stinsă... S-a făcut întuneric. Geamul era deschis, ușa încuiată. Se făcuse liniște. Neștiind unde-i părintele, ce se întâmplă cu el, au început să bată la ușa chilie. Peste câteva minute starețul a ieșit tulburat: prevăzând intențiile răufăcătorilor, în acea noapte el a dormit în chilie. Părintele Iosif s-a

apropiat de verandă și a deschis ușa. A intrat primul. Pe pat era un cuțit finlandez. De sub pat l-au scos pe un tânăr, îmbrăcat în sutana părintelui Iosif. L-au legat și l-au dus în capelă. Acela a spus că a fost cu tovarășul său – posesorul armei, care nu demult terminase armata la marină. Tractoristul răufăcător a fost ospătat, apoi lăsat să plece. Spre seară, din Șumsk a venit miliția și a înscenat o urmărire: a întrebat oamenii, a alcătuit un proces-verbal al tentativei de omor, a luat și proba principală: arma. Cu acestea urmărirea s-a încheiat.

La puțin timp după aceasta, în timpul mesei, părintele Iosif nu s-a mai atins din nou de mâncare, ci ședea și asculta ceva. Expresia feței lui se schimba: când era uimit, când aspru, iar după un timp a zis: „Credința mea mă va mântui!”. Și a explicat celor apropiați că în Șumsk iarăși s-au pus la sfat, gândindu-se cum să-l omoare mai repede. „Împotriva mea s-au sfătuit ca să ia sufletul meu”.

A prevăzut starețul uneltirile vrăjmașului. Îi cunoștea și pe complicitii ucigașilor și a prevăzut și sfârșitul său.

De câteva ori, părintele i-a adunat pe toți cei ce locuiau cu el în trapeză și i-a rugat să cânte niște cântări din slujba Adormirii Maicii Domnului, iar cântarea „Apostoli de la margini...” i-a rugat să o cânte de trei ori. Ascultând smerita cântare își acoperea fața cu mâinile și plângea. După cântare, cu tristețe în suflet, spunea: „Ce înfricoșător va fi când vor arunca pământ înghețat peste mormânt”... Peste patru luni, în Lavră, părintele era prohodit.

Un monah, cu trei zile înainte de moartea minunatului părinte, a simțit o mare greutate pe suflet, și, așa cum spunea mai târziu, îi curgeau lacrimi pe obraz fără vreun motiv. Peste patru zile i s-a arătat părintele Iosif și l-a rugat să se roage pentru el și să-l pomenească. Seara el a aflat de moartea părintelui.

A murit acest mare trăitor al vieții creștinești pe 1 ianuarie 1971. Era ninsoare puternică. Sătenii își luau rămas bun de la scumpul stareț. Ieromonahul Bogdan a slujit o sfântă liturghie pentru noul adormit. Și numai la ora nouă seara, punând sicriul într-o mașină, au venit în Poceaev. Ninsoarea nu încetase. Și natura își lua rămas bun de la părintele...

La ora trei noaptea, mașina cu sicriul s-a apropiat de Lavră, însă nu a putut să intre pe porțile mănăstirii: de trei ori a alunecat până jos la poalele muntelui. Alesul Domnului nu voia să intre cu mașina prin porțile sfinte. Atunci au ridicat pe umeri sicriul iubitorului de râvnă dumnezeiască, și cu cântarea „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi” au intrat prin porțile sfinte până-n curtea interioară a mănăstirii.

Prin hol l-au adus în biserica Laudei Născătoarei de Dumnezeu. Surorile au adus multe lumânări de ceară din chilia părintelui Iosif; le-au aprins în policandrele mari puse înaintea mormântului și le-au împărțit și oamenilor. Părintele Bogdan împărțea fotografiile ale părintelui celor ce stăteau acolo și se rugau.

Liturghia de a doua zi a slujit-o părintele Samuil. După liturghie a început slujba de pomenire a părintelui Iosif. Ieromonahii au ieșit din altar lângă sicriu. Ninsoarea a încetat, a ieșit soarele și strălucea ca de Paști. Iar în timpul sărutării celei de pe urmă, o femeie cu mâna ruptă s-a vindecat. La această rugăciune s-a adunat multă lume.

De obicei monahii adormiți sunt duși la cimitir cu mașina sau cu căruța, însă sicriul părintelui nu a fost lăsat din mâini: fiecare dorea cât de puțin să-l ducă pe scumpul părinte, petrecându-l pe ultimul drum. Caii, înhămați la sanie, mergeau într-o parte pe lângă cortegiu, iar sicriul

mult iubitului părinte Iosif îl duceau pe umeri – „cum tu (te vei purta) cu oamenii... așa și ei cu tine...” Nici un monah nu a fost înmormântat așa, deși printre ei erau mulți foarte stimați, însă unui astfel de săvârșitor de minuni și tămăduitor, cum era părintele Iosif, oamenii doureau să-i dea cinstirea cuvenită și prin aceasta să-și arate dragostea față de cel care i-a iubit și și-a închinat toată viața lui Dumnezeu și aproapelui. Arhimandritul Ermoghen a rostit un cuvânt de învățătură. Sicriul a fost coborât în mormânt, fiind acoperit cu pământ înghețat (așa cum spusese mai înainte părintele). Mormântul său a fost săpat alături de mormântul părintelui Sveatopolk. Ambii se odihnesc sub coroana mărilor care au fost sădiți mai înainte de părintele Iosif.

Cum spunea părintele – nu va avea probleme cu domiciliul, că va fi domiciliat în Poceaev – așa l-au și „înregistrat” până la a Doua Venire... Documente nu a cerut nimeni, și a început să fie clar visul lui V. Părintele Kukșa a rugat-o pe Împărăteasa Cerului și ea l-a ajutat să-l înregistreze pe stareț la Mănăstirea Poceaevului, lucru pentru care bătrânul se rugase, când era încă viu, de V.: „Mă vei îngropa la Poceaev?” Iar ea se gândea atunci (nu cu mult timp înainte de moartea părintelui Amfilohie) că părintele cerea să fie dus la Poceaev și înregistrat în casa sa.

După ce l-au îngropat, norii din nou au împânzit cerul. A început să ningă, un vânt puternic s-a pornit să viscolescă. Vântul dădea oamenii jos – atât de mult se întristase natura, arătându-și întristare pentru acest ales al lui Dumnezeu. Și numai la sfârșitul zilei următoare viscolul a încetat, s-a făcut liniște și senin...

Părintele Iosif a fost înmormântat pe data de 4 ianuarie 1971. Iar peste trei zile – Sărbătoarea Nașterii lui Hristos.

Dar pentru mulți bucuria Crăciunului rămânea umbrită de tristețea morții părintelui. Era încă vie amintirea Crăciunului din anul ce trecuse, sărbătorit la el în sat, pe ai cărui locuitori el i-a dăruit cu dragoste care nu se poate uita.

Parastasul de patruzeci de zile l-au făcut în Ialovița, într-o zi de miercuri. Bătrâna Maneta a avut un vis: se făcea că era lângă un râu și a observat deodată o barcă mergând ca o săgeată împotriva cursului apei. În barcă era părintele Iosif. O ceată de demoni – răi, întunecați s-au pus la cârma bărcii, strigând triumfător: „Ești al nostru! Ești al nostru!” Însă starețul nu-i băga în seamă. Și așa barca a ajuns la mal. Nu departe de mal era o catedrală din care au ieșit doi tineri luminați care l-au condus pe stareț în biserică aducându-l în altar, înaintea prestolului. Demonii au răcnit de ciudă și au dispărut. „Și se vor lăuda-se-vor cuvioșii întru slavă și se vor bucura întru așternuturile lor. Slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Lui”. Visul bătrânei poate fi tâlcuit așa: Barca mișcându-se ca o săgeată împotriva cursului – părintele Iosif făcea minuni prin care erau amăgiți demonii, considerându-l păcătos până-n ultima clipă – arătarea voii lui Dumnezeu pentru sufletul său, cu cinstea de a fi condus de îngeri în Biserica Triumfătoare.

După moartea starețului, veșmintele de monah – manția, camilafca, metaniile – au fost puse de surori pe analog în biserică, unde s-au rugat pentru el patruzeci de zile. Seara se simțea o puternică mireasmă ce ieșea din ele.

Anii trec, timpul își continuă grăbit cursul său. În fiecare an, la mormântul starețului este sărbătorită ziua de nume și ziua adormirii lui întru Domnul. Oamenii își amintesc de el pe când era viu, faptele lui, glasul, inima iubitoare și ochii plini de bunătate și înțelepciune, făcân-

du-se cunoscute astfel din om în om minunile vindecărilor. În toți acești ani care au trecut la mormântul părintelui venea mulțime de oameni, iar acum când moaștele lui sunt puse în biserica Adormirii Maicii Domnului din Lavră, vin iarăși mulți oameni și, aprinzând o lumânare, își spun necazurile și bolile așteptând o alinare din partea părintelui. Vin aici și cei posedați de duhuri necurate... Și sunt mărturisite multe minuni de vindecare atât la mormântul din cimitirul monahilor unde fusese îngropat, cât și lângă racla în care sunt puse moaștele preacuviosului părinte Iosif (în schimă Amfilohie).

Cărarea care ducea spre mormântul său nu se va acoperi niciodată de verdeață, rămânând veșnic bătătorită de cei necăjiți, care vin cu nădejdea că vor primi de la Dumnezeu tămăduire pentru rugăciunile pururea pomenitului părinte Iosif, marele rugător al Volâniei înaintea lui Dumnezeu.

Întreaga viață a Preacuviosului a fost o jertfire de sine adusă lui Dumnezeu și aproapelui în numele dragostei, fiindcă dragostea este principalul rod al vieții creștinului și scopul vieții monahale. Ea este legea vieții celei cerești și pe pământ se naște dintr-o inimă curată și o conștiință neîntinată. Dragostea este nemuritoare, ea îl urmează pe om dincolo de mormânt, în viața cea veșnică și este o legătură intimă dintre sufletele celor vii și celor adormiți. Printr-o astfel de dragoste și-a atras Preacuviosul un respect adânc din partea oamenilor.

Prin credință, dragoste și milostenia pe care a acordat-o celor aflați în necazuri, el a fost un exemplu viu de viață, câștigând dragoste și lăsând o amintire de neuitat în inimile oamenilor, pentru care era și este un grabnic tămăduitor, milostiv ajutor și grabnic mijlocitor. Și după moarte el se arată vindecător, mângâindu-i și cercetându-i

pe cei aflați în primejdii; oamenii și acum îi simt dragos-
tea. Domnul l-a adăugat la numărul sfinților Săi și l-a să-
lăsluit întru Împărăția Sa cea cerească, iar noi ne-am în-
vrednicit să avem în persoana lui un mare rugător și mij-
locitor înaintea lui Dumnezeu, înaintea tronului dumne-
zeiesc pentru tămăduirea slăbiciunilor și izbăvirea din ne-
cazuri și ispite.

Pomenirea lui în neam și în neam.

Facerile de minuni

*„În lume necazuri veți avea,
dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”*

(Ioan 16, 33)

Nu există nimic întâmplător. Dumnezeu cârmuiește lumea, iar tot ceea ce se întâmplă în cer și sub pământ se săvârșește după judecata Preaînțeleptului și Atotputernicului Dumnezeu, neajuns în înțelepciunea și atotputernicia Sa, nepătruns în felul Său de a cârmui.

Dumnezeu cârmuiește întreaga lume, pe fiecare om, fiecare firicel de iarbă – „în tot pământul judecățile Lui” (Psalm 104, 7). Unora le încredințează mai mult, altora mai puțin. Și toate sunt după credința omului. Preacuviosului Amfilohie, Dumnezeu i-a încredințat mai mult decât altora: darul tămăduirii sufletelor. Prin post, rugăciune, prin smerenie adâncă și printr-o profundă dragoste față de Cel Atotputernic și față de aproapele, el și-a înmulțit acest talant, fapt mărturisit și de cei ce l-au cunoscut în viață sau care s-au vindecat cu ajutorul lui după moarte. Mulți oameni, pentru că au fost tămăduiți de bolile sufletești și trupești, pentru că au fost îndrumați sau pur și simplu pentru un cuvânt bun pe care l-au primit de la părintele, își exprimă mulțumirea prin poezia dumnezeiescului doctor.

Ei își notează amintirile, își împart bucuria și îngrijorarea pe care le-au simțit în timpul convorbirii cu părintele, față de față, la mormântul său sau la moaștele Preacuviosului în biserica Peșterii.

întinăciunea însoțirilor și învoirilor prin lacrimi de pocăință. Cel ce a înaintat cu nevoința de la început spre mijloc și și-a șters sudorile luptei împotriva duhului iubitor de plăcere cu buretele primei nepățimiri, și a început de curând să privească cu ochii descoperiți esențele lucrurilor, ridică armele credinței împotriva duhului necredincioasei iubiri de argint. Cel ce a trecut mijlocul prin vedere sufletească și prin nepățimire și s-a ridicat peste înșelăciunea simțirii legate de lume, și a pătruns de curând cu rațiunea cunoștinței și a înțelepciunii ipostatice a lui Dumnezeu în întunericul cunoștinței de Dumnezeu, ridică, cu puterea smeritei cugetări, armele împotriva duhului iubirii de slavă¹²⁷.

Iată deci ordinea în care se cer aplicate procedeele psihoterapeutice recomandate de Sfinții Părinți; după ce ne-am referit la acestea, nu mai puțin la patimile trupești și la cele sufletești, precum și la cei trei uriași pe care se sprijină puterea potrivnicului, vom analiza **metodele terapeutice generale**, care se aplică **tuturor patimilor**.

În primul rând, nu trebuie să ne tulbure lupta duhovnicească împotriva patimilor: „Căci de se tulbură cineva de o patimă care-l supără, este un semn al neștiinței și al mândriei, al necunoașterii stării sale și al fugii de osteneală“. Să avem răbdare, să luptăm, și să-L chemăm pe Dumnezeu într-ajutor¹²⁸.

În al doilea rând, trebuie să avem deplină încredere în Dumnezeu, nu în noi înșine: „Fiind pătimiși, nu trebuie să avem deloc încredere în propria noastră inimă; căci un conducător viclean și amăgitor va strica și lucrurile neprihănite¹²⁹“.

O altă modalitate psihoterapeutică eficientă este aceea de a ne lupta cu patimile cât timp sunt încă mici și slabe, după cum ne învață Sfântul Isaac Sirul: „Smulge greșeala cât încă e mică

¹²⁷ Cuviosul Nichita Stithatul, *o.c.*, I, cap. 38–42, pp. 201–203.

¹²⁸ Avva Dorotei, *o.c.*, XIII, cap. 4, p. 612.

¹²⁹ Ibidem, *SC* 141, p. 406 sq; *CS*, p. 194 sq.

și slabă, înainte de a se lăți și de a se întări. Nu fi fără grijă când greșeala ți se pare mică, pentru că mai târziu îți va fi ca o stăpână nemiloasă și vei umbla în fața ei ca o slugă în lanțuri. Iar cel ce luptă de la început împotriva patimii, curând o va birui¹³⁰. Aceași idee o dezvoltă și avva Dorotei: „Căci putem să tăiem patimile noastre cât sunt tinere și nu ne îngrijim de aceasta, ci le lăsăm să se învârtoseze împotriva noastră, ca să facem răul din urmă mai mare. Căci altceva este, precum v-am spus de multe ori, a dezrădăcina o plantă când se poate smulge îndată și altceva este a dezrădăcina un copac mare¹³¹“.

La început, este mai ușor a ne lepăda de patimi: „Cât timp sunt mici, de voim, putem să le scoatem cu ușurință. Iar dacă le disprețuim ca mici, se învârtosează; și cu cât se învârtosează, cer mai multă osteneală. Iar dacă se întăresc și mai mult împotriva noastră, nu le mai putem scoate nici cu osteneala, prin noi înșine, de nu vom avea și ajutorul vreunor sfinți, care să ne sprijinească, după Dumnezeu¹³²“.

Să alungăm provocările care ne duc inima în robie silnică, împiedicând transformarea gândului „strecurat de vrăjmaș“ în patimă consimțită. Paza gândurilor ne ferește de o astfel de consimțire, de „învărtirea neconținută a cugetării și a închipuirii în jurul lui [a gândului pătimaș]“: „Cel ce cugetă nepătimaș de la început, sau respinge prin împotrivire și certare momeala [provocarea], a tăiat dintr-odată toate cele ce urmează¹³³“. Sfântul Maxim Mărturisitorul ne atrage luarea aminte asupra consecințelor nefaste ale nepurtării de grijă față de gândurile vătămătoare: „Mintea care zăbovește în vreun lucru supus simțurilor e stăpânită cu siguranță de vreo patimă față de el, ca de pildă de vreo poftă, de vreo întristare, de mânie, sau de

¹³⁰ Sf. Isaac Sirul, *o.c.*, V, p. 45.

¹³¹ Avva Dorotei, XI, cap. 2, p. 588.

¹³² Ibidem, cap. 3, p. 588.

¹³³ Sf. Ioan Damaschin, **Cuvânt de suflet folositor**, pp. 209–210.

Iată câteva din ele, cunoscute de fiii duhovnicești ai schimnicului, de rude, de cei apropriați și de locuitorii mănăstirii – o picătură în lacul lumii.

Ca vindecător al luxațiilor și al fracturilor, preacuviosul Amfilohie s-a pus pe sine la încercare încă pe când era adolescent, ajutându-l pe tatăl său să îndrepte oasele fracturate, compătiment orice durere omenească. Și, după aceea, pe când era monah, schița cu creionul linia fracturii pe mâna ruptă și-l trimitea pe bolnav la radiografie – linia creionului coincidea cu exactitate cu radiografia făcută la spital. Doctorii se minunau de darul pe care îl avea acest simplu monah. Aici acționa în mod clar darul cunoașterii „cu duhul”.

Nepoata lui, Anna Timofeevna, care a trăit în satul natal al starețului, își amintește cum odată, vizitându-l pe unchiul său care pe atunci trăia în casa de la cimitirul monahilor, în ochii ei s-a vindecat ca prin minune o femeie cu mâna ruptă. Fractura îi cauzase multă suferință femeii și, de aceea, era nevoită să-și păzească mâna de orice mișcare în plus. Părintele Iosif i-a poruncit să-și pună ambele mâini deasupra capului. Făcând aceasta, ea s-a simțit dintr-o dată sănătoasă și n-a mai avut nici o durere.

Aproape toți locuitorii Poceaevului în diferite perioade ale vieții lor: în copilărie, în adolescență sau la bătrânețe au fost pacienți ai Preacuviosului. Odată i-au adus o localnică, N. Coborând iarna pe scările înghețate, ea căzuse și își rupsese mâna. Diagnosticul: fisură la osul umărului. Părintele i-a îndreptat mâna și a îndemnat-o să pună ceva cald pe locul bolnav. După două săptămâni, întorcându-se la stareț, ea încă se plângea de o durere puternică pe care o simțea în mână, care creștea în fiecare zi.

Părintele Iosif i-a luat atunci mâna și a ridicat-o sus, deasupra capului, întrebând-o:

– Dar așa se ridică?

– Da-a părinte.

– Fă-ți cruce; nu te doare?

– Nu, nu mă doare, părinte! – răspundea femeia bolnavă, uitând cu totul de durere.

Părintele avea o regulă stabilită: dacă era adus cineva cu fractură de os noaptea, atunci putea fi chemat în orice ceas din noapte. Așa s-a întâmplat și cu pădurarul. Acesta mergea noaptea târziu prin pădure și în față i-a apărut un tractor. Pădurarul s-a ferit cât a putut, însă a fost atins cu șenila, fiindu-i zdrobit piciorul. L-au adus la stareț. „Părinte, are fracturi!” Și părintele a venit imediat. De această dată părintele a lucrat la piciorul pădurarului o oră, apoi l-a legat talpa într-un carton. După ce a terminat, i-a rugat pe pădurar, pe tractorist și pe inginerul-agronom să cineze cu el. Când, după ce au mâncat, s-au ridicat să plece, agronomul și tractoristul au vrut să-l ducă pe pădurar în brațe până la tractor, însă părintele Iosif i-a poruncit să meargă singur. Pădurarul, cu frică, a pus piciorul bolnav pe podea, dar s-a îndreptat spre tractor cu un mers sigur, fără să șchiopăteze. Doctorul, prin rugăciunea sa, i-a vindecat piciorul.

I-au adus odată starețului pe juristul Stețiuk I.: acesta căzuse de pe motocicletă și își fracturase în două locuri piciorul. O lună întreagă stătuse în spital cu piciorul în ghips fără a primi vreo ușurare. Atunci soția l-a luat din spital și l-a adus la tămăduitorul de luxații. Când i-a scos gipsul, starețul a văzut că piciorul i se înnegrise; la spital, un picior aflat într-o astfel de stare ar fi fost amputat. El

i-a rugat să-l lase pe bolnav în gazdă la vecini, venind zilnic și ungându-i piciorul cu o alifie pe care o pregătea singur din miere, ulei și ceară. Un astfel de medicament vindecătorul îl dădea oamenilor pentru orice boală: celor bolnavi de leucemie, de cancer, de eczemă și de alte boli, și acesta i-a ajutat, pentru că, așa cum spunea și starețul, era sfințit prin rugăciune puternică. După o săptămână, piciorul lui Stețiuk s-a albit puțin, iar când s-a însănătoșit definitiv, atunci părintele a strigat de bucurie: „A ajuns rugăciunea până la Dumnezeu!”.

Din satul Vișanka, așezat la o distanță de cinci kilometri de Poceaev, au adus în vara anului 1965 o fetiță. Ea căzuse de pe bicicletă și își fracturase clavicula. Părintele Iosif i-a îndreptat oasele fracturate, iar fata imediat a fugit fără să simtă vreo durere.

Mulți oameni, chiar și dintre cei necredincioși, după o întâlnire cu Preacuviosul și-au schimbat radical punctul lor de vedere.

Iată, de exemplu, ce s-a întâmplat cu Tatiana din Sankt-Petersburg. Căsătorindu-se, ea s-a stabilit în orașelul Poceaev. La biserică nu obișnuia să se ducă, despre Dumnezeu nu știa nimic, chiar dacă fusese botezată din copilărie. A ajuns în lavră din cauza unei boli: din cauza emboliei, un picior i se cangrenase. Doctorul stabilise ziua operației. Îi venea destul de greu tinerei să se obișnuiască cu gândul că va pierde piciorul, era bucuroasă de orice, numai să se vindece, fiind hotărâtă să meargă până și la „o ședință” la acest monah despre care se spunea că vindecă orice boală. Împrumutând niște bani, a plecat și, neștiind cum să se anunțe, s-a așezat în spatele tuturor,

stând la îndoială și gândindu-se dacă o va primi și pe ea, care este o necredincioasă.

Nu a trebuit să aștepte prea mult, din chilie a ieșit părintele Iosif și, uitându-se cu atenție la cei veniți, a spus: „Dumneavoastră..., apropiați-vă!” Neașteptându-se să i se acorde dintr-o dată vreo atenție, Tatiana tăcea. Părintele Iosif a precizat: „Auzi, tu, care ești cu pălărie, apropie-te de mine!” Tatiana a intrat, lăsând în urmă murmurul mulțimii. Propunându-i să se așeze, părintele i-a ascultat necazul și a îndemnat-o să aibă nădejde: nu-i nevoie de operație; i-a dat din acea alifie și apă sfințită, spunându-i că se va vindeca. Pentru a-i mulțumi, Tatiana i-a întins douăzeci și cinci de ruble. Starețul nu a luat: „Tu n-ai, pe ăștia i-ai luat cu împrumut” – și, luând din sertar cincizeci de ruble, le-a dat Tatianeii, care era cutremurată de cele întâmplate. Venind acasă, ea a început să-și ungă piciorul cu acea alifie și să bea apă sfințită, cum o sfătuiseră părintele. În scurt timp piciorul și-a revenit, s-a dezumflat, cangrena a dispărut. Tămăduindu-se nu numai cu trupul, ci și cu sufletul, Tatiana a început să meargă întotdeauna la biserică, de multe ori alergând la binefăcătorul său după un sfat.

Alt caz de vindecare de cangrenă, care s-a păstrat în memoria noastră, este cazul care a avut loc la Schit. Unul dintre monahi, refuzând amputarea mâinii, se pregătea pentru moarte. Părintele Iosif, auzind de această boală, a venit la Schit și a cerut să i se aducă apă fierbinte, spirt, vată, pansament, o farfurie și un cuțit ascuțit. Scoțându-i pe toți afară din chilie, a început să opereze: a tăiat parțial mâna bolnavă în două, a lăsat să curgă în farfurie sângele, a spălat rana cu apă, cu spirt, a pansat-o strâns și a plecat.

Monahul s-a vindecat în câteva zile și a trăit mulți ani o viață bineplăcută lui Dumnezeu.

Alt caz. Roaba lui Dumnezeu K. în iarna anului 1965 a alunecat pe gheață și a căzut pe-o coastă, pe partea stângă, și credea că „și-a deranjat inima”. Din acel moment a început să aibă atacuri de cord, care erau însoțite de frica morții. Aceste crize au legat-o de pat pentru zece-cincisprezece zile. Și iată, o bătrânică a convins-o să meargă la părintele Iosif. Au ajuns până în satul Stijok (autobuzul nu circula prin Ialovița), iar de acolo au mers prin pădure pe jos. Au întâlnit o fetiță care le-a spus că părintele le așteaptă deja, spunându-i: „Acolo sunt două roabe ale lui Dumnezeu din Pocejev care vin la mine”. Era uimitor și faptul că K. a mers zece kilometri fără să se odihnească, în vreme ce acasă ajungea cu mare greutate până la locul de muncă.

Întrebând-o ce a adus-o până în Ialovița, părintele Iosif a spus: „Mâine vom face slujba de sfințire a apei și îți vom lecui inima”. Însă K. era nedumerită, socotind că inima trebuie lecuită cu extracte din ierburi. Dimineață, făcând rugăciunea agheasmei și stropindu-i pe toți cu apă sfințită, starețul i-a invitat la masă. El în fiecare zi îi ospăta cu o trapeză binecuvântată. După slujbă, K. a simțit a ușurare inexplicabilă în inimă.

Altă dată a fost adus la el un tânăr de doisprezece ani. Era fiul prim-secretarului comitetului regional de partid din Ternopol. Avea un sarcom³ la picior, și nici cei mai iscușiți doctori nu au putut să-l ajute. Secretarul comitetului era disperat, a hotărât totuși să mai apeleze la ultima speranță – l-a adus la părintele Iosif. Examinându-i piciorul,

³ Formă gravă de cancer (*n. red.*).

starețul le-a propus părinților să-l lase pe copil în jur de două săptămâni undeva la un vecin în gazdă. A spus că-l va vindeca numai prin rugăciune. L-a rugat să poarte o cruciuliță la gât și în fiecare dimineață să vină la rugăciunile de sfințire a apei, să bea apă sfințită și să guste din binecuvântata masă. Tânărul le-a împlinit pe toate întocmai.

După două săptămâni sarcomul a dispărut ca și cum n-ar fi fost, și părinții fericiți l-au luat acasă absolut sănătos. Drept mulțumire, prim-secretarul a luat măsuri ca în Ialovița să circule în fiecare zi cursa Kremeneț – Malaia Ialovița, promițând că nu va crea probleme taximetriștilor de a aduce oameni la părintele și că nu îl va mai persecuta.

Preotul Anatolie din regiunea Vinniței își aduce aminte: „În anul 1965, cu binecuvântarea starețului, am pornit spre Ialovița. Aveam ulcer la stomac și voiam să aflu dacă este nevoie de operație. Starețul nu mi-a dat binecuvântare să mă operez, ci mi-a dat mai multe leacuri din ierburi, explicându-mi cum trebuie preparată și consumată fiertura din aceste ierburi și cum se ține postul, că este nevoie de rugăciune și de Psaltire. Am stat la el vreo patru zile și am simțit o ușurare. Și acasă am împlinit canonul de rugăciune, așa cum m-a îndemnat starețul. Starea sănătății mele s-a îmbunătățit...”

Veneau la părintele-doctor oameni suferinzi de felurite boli. Din Dnepropetrovsk au venit două prietene, angajate la o fabrică de confecții. Una dintre ele era surdo-mută. Părintele a întrebat-o cum o cheamă. Prietena ei i-a răspuns: „Părinte, ea este surdo-mută”. „Tu să taci!”, a spus părintele și a întrebat-o din nou pe surdo-mută care îi este numele. Ea a mârâit ceva. Însă starețul n-a încetat să o întrebe. Și dintr-o dată:

– Galea, a răspuns răspicat surdo-muta. Și de acum auzea și vorbea. Prietena celei surdo-mute, fiind cutremurată de minune, de bucurie a început să plângă. Galea avea atunci douăzeci și cinci de ani. Când era de trei ani, a fost bătută fără milă de mama vitregă și, de frică și de durere, fata a devenit surdo-mută. Părintele Iosif a tămăduit-o.

Altă dată părinții unui băiețel de trei ani l-au rugat pe părintele Iosif să-l tămăduiască. Starețul a cerut să i se dea copilului un măr murat care era pus într-o farfurie pe masă. Părinții au spus că copilului nu-i plac merele murate. Însă spre marea lor mirare el a mâncat mărul cu multă plăcere. Și după aceea părintele l-a întrebat ceva pe copil și acela i-a răspuns. A început să audă și să vorbească.

S-a întâmplat odată că niște părinți și-au adus pe cei doi fii surdo-muți ai lor, rugându-l cu lacrimi pe părintele să-i ajute să scape de acest necaz. Starețul i-a sfătuit să-i ducă pe copii la școala de surdo-muți. Părinții însă nu încetau să-l roage. Și atunci părintele Iosif l-a întrebat aspru pe tatăl copiilor dacă a hulit vreodată pe Dumnezeu. Tatăl surdo-muților, plecându-și capul, a plâns cu amar. „Iată, pentru aceasta copiii tăi toată viața lor vor tăcea – aceasta este pedeapsă de la Dumnezeu pentru tine”. Iată un exemplu clar pentru noi că Dumnezeu nu se lasă batjocorit.

Trebuia să ai mare dragoste în inimă, pentru a nu lăsa pe cineva necercetat și neajutat. Acest doctor al lui Dumnezeu avea o astfel de dragoste. El găsea timp pentru fiecare. Odată a vindecat un copil, fiul unui militar. Acesta, plângând de bucurie, s-a aruncat să-l îmbrățișeze când pe fiul său, când pe stareț. A vrut să-i dăruiască părintelui Iosif mașina, banii, însă el le-a refuzat pe toate.

Și pe lângă aceasta, au venit la părintele doi oameni nu foarte tineri – soț și soție. Intrând în curte, ei și-au pierdut dintr-o dată cunoștința. Când s-au trezit, au spus că unica lor fiică este paralizată de paisprezece ani și că s-au adresat la mulți doctori, însă aceia n-au putut face nimic. Până la urmă au fost sfătuiți să meargă la părintele Iosif. Cu o jumătate de lună în urmă ei își aduseseră fiica aici. Părintele se uitase la ea și le spusese să vină peste o lună, iar fata să rămână la el. Și iată acum și-au văzut fiica fugind în întâmpinarea lor.

Odată părintele a plecat într-un oarecare sat pentru toată ziua, la un bolnav. El nu refuza niciodată pe nimeni, fără să ia seama la greutate și osteneli. Însă în acea clipă au adus la el un copil foarte bolnav de treisprezece ani. Peste câteva ore a murit. L-au pus în curte pe un scaun. Noaptea târziu a venit părintele. S-a apropiat de cel care murise deja și a făcut cruce asupra lui. Copilul a deschis ochii – a înviat. Părintele Iosif a cerut să-i dea ceva de mâncare.

Preacuviosul avea și darul preștiinței sau al „vederii înainte”. Despre aceasta mărturisește maica Irina și nu numai ea. El a știut dinainte că Irina nu va mai fi cu mama sa duhovnicească. Așa s-a și întâmplat. Maica Maria chiar după ce a vorbit cu părintele Iosif și cu Irina a plecat în orașul Verhoturie din regiunea Sverdlovsk, făgăduind că o va chema și pe Irina. Însă s-a îmbolnăvit de tuberculoză și chiar în același an a murit. Așa s-a împlinit prorocia părintelui Iosif.

„Odată, într-o seară de iarnă, povestește sora care făcea ascultare la părintele Iosif, eu citeam psaltirea în capelă, stând în fața analogului, față în față cu geamul. Citeam mecanic, gândindu-mă la altceva. Am privit fără să

vreau pe geam și l-am văzut pe părintele Iosif, care s-a uitat foarte aspru la mine. Iar când a intrat în capelă mi-a zis: „Cu buzele rostești rugăciunea, dar cu mintea ești de parte de Dumnezeu”.

O femeie din Poceaev de multe ori își amintea de prima sa vizită pe care a făcut-o părintelui Iosif, în vara anului 1965. Era duminică. După slujba de sfințire a apei și binecuvântata masă, ea și încă o femeie se pregăteau de plecare, sperând să prindă ultimul autobuz, însă părintele Iosif a spus că la ora șase vor prinde o ocazie care le va duce până acasă. Tovarășa de drum a acestei femei auzise de la localnici că, dacă se va întâmpla să plouă, mașina nu va putea să treacă, și ele au hotărât să plece. Se apropiiau de stația de autobuz, iar în întâmpinarea lor venea un cunoscut din Poceaev într-o mașină verde. El a întrebat dacă starețul este acasă și le-a propus să le ia când se va întoarce, însă, supărate pe sine pentru puțina lor credință, femeile au plecat cu autobuzul. După această întâmplare K. se temea să încalce orice cuvânt al părintelui Iosif, chiar dacă nu era o poruncă.

La sfârșitul anului 1970, o doamnă tânără și-a adus fetița de cinci ani, care era bolnavă. Mama a început să-i povestească starețului despre boala fiicei. Părintele a cerut unei surori să-i aducă din bucătărie cuțitul mare. Luând cuțitul i l-a dat femeii zicând: „Na, înjunghie-o!”. Fiind speriată și uitându-se la stareț, ea și-a strâns copilul în brațe. Părintele Iosif i-a poruncit din nou: „Înjunghie-o, ți-am zis!”. Femeia și-a strâns copilul și mai tare în brațe și de frică a strigat. Atunci minunatul doctor a întrebat-o: „De cei pe care i-ai ucis în pânțele, de ceilalți, nu ți-a fost

milă? Și mai frumoși ar fi fost! Pentru păcatul tău se chinuie acum copilul!”

Părintele trăia necazul care umplea inimile oamenilor ca și cum ar fi fost al lui, pătimind cu cei ce pătimesc și făcând pogorământ celor neputincioși.

Trecând pe lângă biserică, își amintește Marta, o locuitoare a Poceaevului, oamenii de multe ori cădeau jos înaintea părintelui. „Pe aceștia demonii îi aruncă la pământ”, spunea părintele Iosif. Apropiindu-se, cum povestea roaba lui Dumnezeu, Alexandra, de o fată de douăzeci și șapte de ani, care de mult timp era stăpânită de demon, starețul a apucat-o cu mâinile de cap și a poruncit cu asprime: „Ieși, ce-ai intrat în ea? Ție-ți spun, ieși!” După un timp, fata deodată s-a luminat la față și de bucurie a strigat: „A ieșit!”

În toamna anului 1956, își aduce aminte o bătrână care obișnuia să vină la Lavră, când la Liturghia de dimineață din biserică peșterii au început să cânte „Tatăl nostru”, dinspre coridor s-a auzit un sunet pătrunzător. Strigătul violent ca de multe glasuri, se auzea din ce în ce mai tare, revărsându-se în biserică. Toți fără să vrea și-au întors privirea spre ușă. Aveai impresia că o gloată întregă de nebuni se apropiau de ușă. Mare le-a fost uimirea când au văzut o femeie tânără, foarte slabă, care cu mare greutate putea fi dusă de patru oameni. Cu un efort de necrezut, fiind adusă în peșteră, s-a oprit. Imaginea raclei cu moaștele preacuviosului Iov și peștera unde s-a nevoit acesta i-au creat o stare de groază de nedescris. Strigând și mai puternic, ea dintr-o dată și-a eliberat mâinile și s-a aruncat de lângă sfintele moaște, îndoindu-și picioarele, cam la cinci metri mai aproape de intrare. Oamenii care pă-

zeu sfintele cu mare efort punând stăpânire asupra creaturii firave, care era posedată de o putere neomenească, au dus-o în biserica Adormirii, unde în fața răstignirii părintele Iosif citea un acatist. Demonizații, fiind așezați în spatele lui, se întindeau pe podea în diferite poziții, umplând văzduhul de țipete răsunătoare. Femeia care fusese adusă, s-a aruncat pe una dintre demonizate și suindu-se deasupra ei, lovindu-o cu picioarele din ambele părți, striga: „Diii! Să mergem!” Într-o parte a bisericii era soțul vărsând lacrimi amare. Era un bărbat înalt, tânăr, cu aspect de intelectual, și uitându-se cu jale în stânga și în dreapta, îi ruga pe oameni: „Rugați-vă pentru ea, o cheamă Zoia”. Femeile îl învățau cum se țin degetele când faci cruce, iar Zoia, din timp în timp, venindu-și în sine, se arunca înaintea Răstignirii, strigând: „Doamne, iartă-mă!”, „Maica Domnului, iartă-mă!” După aceea cădea fără cunoștință pe podeaua de piatră și iarăși începea să se chinuie, apucându-l pe părintele de veșminte. Abia ținându-se pe picioare, el continua să citească acatistul, ștergându-și câteodată picăturile reci de sudoare de pe față albită. Acatistul a luat sfârșit, părintele s-a întors spre Zoia și a întrebat-o: „Ești creștină?” Cutremurându-se cu indignare, cu o pustietate străină în ochi, Zoia a vorbit nu cu vocea sa:

- Zoia este creștină, eu însă sunt baptistă!
- Ieși, a zis starețul demonului.
- Dar unde o să mă duc?
- În adânc!
- Nu vreau în adânc! – a strigat duhul cel rău.
- Vedeți, creștinilor, adâncul îl înspăimântă până și pe demon! – a zis părintele oamenilor care erau adunați aco-

10. Între timp, Zoia, stând jos pe podea din cauza slăbiciunii, l-a rugat pe soțul său să-i dea bani părintelui Iosif. Părintele Iosif a refuzat să ia bani, făgăduind că se va ruga pentru ea.

Seara, Zoia, stând cu evlavie împreună cu soțul la slujbă, își amintea cu durere de anii grei pe care i-a petrecut în boala sufletească. Acum, având această experiență dureroasă, nu se mai îndoia care este adevărata credință. Totul începuse amuzant-romantic.

Cu unsprezece ani înainte, fiind foarte tânără și plină de viață, Zoia a întâlnit un tânăr care tocmai absolvise facultatea și fusese trimis la Donbas în calitate de șef de mină.

Mama lui Alexandru – așa se numea tânărul – era baptistă. Acolo a atras-o și pe Zoia, așa încât aceasta cânta la adunările sectei. Zoia și Alexandru au hotărât să se căsătorească.

Ca să nu-i întristeze pe părinții miresei, pentru că mama Zoiei era ortodoxă, au hotărât să se cunune. Dar Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Spre groaza mamei, s-a dat pe față viclenia mirelui și a oaspeților: Zoia s-a îndrăcit în momentul în care preotul i-a pus cununia pe cap. Cu toate acestea, căsătoria a avut loc. S-au născut două fete. Atmosfera păcii și a liniștii din casă era câteodată stricată de crizele de nebunie în care cădea Zoia, în vreme ce tânărul soț nu cruța nici un mijloc pentru tămăduirea soției. Toate au fost zadarnice până în ziua în care niște oameni cu inimă bună i-au îndrumat spre Poceaeu, unde părintele Iosif a vindecat-o chiar în prima noapte, când aceasta a stricat geamurile din hotelul orașului. Vindecarea Zoiei atât de evidentă și minunată i-a făcut pe amândoi să se căiască pentru rătăcirea lor și să cunoască adevărata cale a mântuirii.

Întorcându-se acasă, soțul Zoiei a făcut declarație scrisă la comitetul de partid cu cererea de a fi exclus din partidul comunist, motivând că a devenit creștin și ortodox. Cererea i-au aprobat-o, de la lucru nu l-au alungat și Alexandru a fost până la pensie șeful acelei mine. După aceea a fost proștit, venind câteodată la Poceaev, unde făcea slujba parastasului la mormântul îndrăgitului părinte.

În vara anului 1965, fiecare din cei ce veneau la părintele Iosif puteau observa că acesta era ajutat de o fată harnică, smerită. În timpul slujbelor de sfințire a apei, Nadejda, așa îi era numele, stăruia cu evlavie să-l ajute pe părintele: îi aducea apă, îi aprindea lumânările, îi aducea tămâie. Odată, după slujbă, ea și-a povestit istoria ei. Nadejda venise în Ialovița din Magadan, unde lucrase ca infirmieră. De la douăzeci de ani a început să aibă crize de îndrăcire. Un oarecare tânăr i-a propus să se căsătorească, însă ea a refuzat. Mama lui se pare că a făcut vrăji, pentru ca Nadejda să nu se mai poată căsători cu nimeni. La lucru erau nevoiți să-i suporte boala, care se manifesta periodic. Cineva i-a povestit fratelui ei, care absolvise universitatea de medicină, despre părintele Iosif și i-a dat și adresa acestuia. Fratele ei a adus-o la stareț. „Și l-am văzut în persoană. El stătea pe un cerdac înalt. Deodată s-a făcut simțită în sufletul meu o așa de mare ură, încât eram gata să-l rup în bucăți. Însă el și-a ridicat mâna ca să mă binecuvinteze, și o putere interioară inexplicabilă m-a aplecat cu capul până la pământ. Eu am căzut și nu mai țin minte nimic. Când m-am trezit, am simțit că m-am vindecat: îmi era ușor pe suflet și eram plină de bucurie. Fratele a plecat pentru că el trebuia să se angajeze la spitalul la care a fost numit medic-șef, iar eu am rămas la

părintele Iosif aproape două săptămâni. În curând o să mă întorc acasă”.

De foarte multe ori starețul era nevoit să rabde diferite necazuri din partea vizitatorilor săi gălăgioși, posedați de duhuri rele. Cei ce locuiau cu el îl sfătuiau să nu mai primească demonizați, fiindcă demonii se răzbunau pe toți cei ce locuiau cu părintele sau lângă el. Însă părintele Iosif răspundea: „Este greu să rabzi, dar nici nu trebuie să ne temem de draci!” Un astfel de vizitator a fost adus de soția lui. Acesta s-a dezbrăcat în pielea goală, a intrat în casă, a luat cuțitul de pe masă și și-a spintecat pântecul, slavă Domnului, fără să-și atingă peritoneul. L-au dus urgent la spital. Pe alt nebun de acest gen l-a adus mama sa. Era înalt de statură și după cum se vedea foarte puternic din punct de vedere fizic. Bolnavul s-a apropiat de părintele care ședea pe un scăunel în curte și pe neașteptate l-a lovit cu o așa putere în față încât părintele a căzut și două ceasuri a stat culcat, fără cunoștință.

O oarecare femeie și-a adus fiica demonizată. În timpul rugăciunii ea a lovit-o pe maică-sa în cap cu o sticlă, așa încât i-a crăpat fruntea, și după aceasta a fugit. Mama ei, plină de sânge, plângea și se tânguia, întrebându-se unde își va afla acum fiica. Părintele Iosif i-a pus o bucată de vată pe frunte și rana a început deodată să se strângă. El a liniștit-o pe femeie, spunându-i că fiica ei se va întoarce. Peste câteva clipe s-a apropiat de curte o mașină, în care se afla fata care fugise. Șoferul o întâlnește pe stradă și își dăduse seama de unde a fugit. El s-a oprit, a prins-o, a așezat-o în mașină și a adus-o la părintele Iosif. Atunci era Săptămâna Luminată și părintele i-a dat mamei și fiicei acesteia niște bani, și i-a poruncit fetei să-și

sărute mama și s-o salute cu Învierea lui Hristos. Ea s-a supus. Și salutând-o cum se salută de Paști, deodată s-a vindecat, venindu-și în sine.

În toamna anului 1970, au venit niște oameni în vârstă și și-au adus fiul, Teodor. Acesta în armată își ieșise din minți. În momentul în care părintele Iosif s-a apropiat și a făcut cruce asupra lui, tânărul și-a strâns pumnii, și-a încleștat dinții și a început să bată pasul pe loc, să se învârtască și să mârâie cu mânie. „Ce, ai vrut să ajungi cosmonaut?”, l-a întrebat părintele. Starețul i-a îndemnat pe părinți să se roage pentru el, și mai târziu au plecat. Teodor nu a reacționat cu nimic la rugăciunea părinților săi și nici nu voia să audă de rugăciune, refuzând să mănânce. Voia să plece undeva, certându-i: „Unde m-ați adus?” Părinții plângeau, rugându-se Domnului pentru vindecare. Exact după o săptămână înainte de masă, Teodor s-a apropiat de trapeză și a cerut de la surorile mănăstirii peria de încălțăminte. În acea zi el s-a dus la masă comportându-se ca un om normal, răspunzând cu bucurie și dreaptă judecată la întrebările care i se puneau. Părinții lui au fost șocați de comportamentul fiului lor. Și-au plecat genunchii în fața părintelui Iosif mulțumindu-i pentru vindecarea lui Teodor. „Mulțumiți-i lui Dumnezeu, nu mie. S-a vindecat pentru rugăciunile voastre”, le-a spus părintele și i-a binecuvântat să plece cu pace.

Părintele Iosif i-a retezat o şuviță unei femei care își purta în mână capătul ei ca pe un copil. I-a zis că unele şuvițe de păr sunt legate de demoni – ei sunt acolo legiuni întregi, și nu pot fi retezate cu nimic şuvițele: nici cu foarfe-

cele, nici cu briciul. De aceea oamenii se chinuie ani întregi, nefiind în stare să se elibereze de şuvițele încâlcite⁴.

*

El nu se temea deloc de atei. Din această cauză au venit, l-au scos din chilie și l-au dus la Ternopol, într-un spital de bolnavi psihic. Chilia au pecetluit-o cu ceară. După câțva timp a venit părintele Iosif îmbrăcat într-un sacou, bărbierit, ca un bătrânel. De îndată ce a ajuns s-a dus să se închine la Talpa Maicii Domnului, la icoana făcătoare de minuni și la moaștele Preacuviosului Iov al Poceaeului. Oamenii, auzind că s-a întors părintele Iosif, au fugit după el; era cunoscut peste tot, de către toți. În dimineața următoare a slujit sfânta Liturghie în biserica Peșterii. Oamenii, uitându-se la el, plângeau. La slujbă era prezentă și acea Svetlana Alliliueva – fiica lui Stalin, care l-a eliberat din spitalul de bolnavi psihic. După aceea ea l-a luat cu sine în Lvov; nădăjduia să-l ducă în Caucaz. Au poposit în Lvov. Noaptea l-au mutat pe părintele Iosif în liniște într-un alt apartament. Dimineața Svetlana a făcut scandal (ea dormise în același apartament), însă cui să-i spui: a plecat, și unde anume nu se știa. În Lvov el a stat cam două luni, până ce s-au liniștit toate, iar după aceea s-a mutat în Ialovița, la ai săi.

Arhimandritul Gheorghe

Când eram chemat de miliție la interogatoriu, întotdeauna luam binecuvântare de la părintele Iosif. El îmi spunea:

⁴ Este vorba de o boală în care firele de păr sunt foarte strâns lipite între ele și formează şuvițe care nu pot fi tăiate (*n. red.*).

„Du-te și nu te teme de nimic”. Nu se temea de ei nici starețul, pentru că atunci când colaboratorii KGB și miliția umblau prin curtea Lavrei, el îi alunga strigând la ei: „Plecați de aici. Ce vă mai trebuie? Aici trăiesc monahi”.

Ieromonahul Agaton

Îi mulțumesc părintelui Iosif, că m-a vindecat de eczemă la picioare de care am suferit mult timp. Mi-a pregătit niște alifie, mi-a uns piciorul și eczema a trecut. Doctorii la care am apelat de multe ori nu au putut să-mi vindece eczema.

Schiarhimandritul Dimitrie

Eu m-am atașat de părintele Iosif având o evlavie deosebită față de el. Într-un timp, veneau din Lvov la părintele niște colaboratori ai KGB-ului și miliția și au cerut să fie cedată statului catedrala Sfintei Treimi, și ajutorul de stareț a fost de acord. Eu am fost și am văzut totul. În acel ceas s-a apropiat de soborul Sfintei Treimi părintele Amfilohie, și oamenii care erau adunați acolo s-au apropiat de el ca să ia binecuvântare. Erau îngrijorați și cu binecuvântarea părintelui au început să-i alunge pe oaspeții cei nepoftiți. Iar în seara aceleiași zile a început o furtună puternică și din cauza unui trăsnet s-au spart toate geamurile chiliei în care trăia ajutorul de stareț și în partea chiliilor care existau prin apropiere. Apa a invadat holul.

Natura ne-a amintit toate cele ce s-au întâmplat în acea zi.

Arhimandritul Vsevolod

Aveam de multe ori ocazia să trec prin Ialovița pe la părintele Iosif având binecuvântare de la părintele Augustin. Nu o dată mi-a spus că pe cei care vor veni la el la mormânt îi va ajuta pe toți a. Era, într-adevăr, rob al lui Dumnezeu.

Arhimandritul Silvestru

Fiind portar, de multe ori am văzut cum intrau în Lavră colaboratori ai KGB-ului, stăteau pe băncuțele de afară, iar părintele Iosif ieșea la ei, și îi alunga din curte până lângă clopotniță.

Igumenul Valerii

Părintele Iosif a vindecat-o pe sora mea: ea avea un picior mai scurt decât celălalt. Și a mai spus că ea va ajunge călugăriță. Prorocia s-a împlinit.

Monahul Adrian

Acestea s-au întâmplat la sfârșitul lui noiembrie-începutul lui decembrie 2002. Mătușii mele din Volâni i-au găsit tumoare la sân. Ea se pregătea pentru operație, însă înainte de aceasta s-a hotărât să-și pună în partea bolnavă niște nisip luat de la mormântul schiigumenului Amfilohie. Ea era credincioasă, cânta din copilărie în corul bisericii; acum are vreo patruzeci de ani. S-a dus la operație, și când a făcut mamografia finală, mare minune! Nu se mai vedea nici o tumoare.

Fratele Gheorghe

La cimitirul monahilor la mormântul schiigumenului Amfilohie se fac zilnic rugăciuni. Vin oameni și vara, și iarna, vărsând multe lacrimi de bucurie sau din cauza necazului sau a tristeții. Starețul îi primește cu bucurie pe toți dăruindu-le tuturor, unuia vindecarea trupului altuia vindecarea sufletului.

Roaba lui Dumnezeu M. locuia lângă cimitirul monahilor. Câțiva ani în urmă s-a îmbolnăvit de ficat. Nu i-a ajutat nici un fel de preparate medicinale. A văzut în vis procesiunea înconjurării bisericii din Lavra Poceaevului și printre monahi l-a observat și pe părintele Iosif. Ea s-a apropiat de părintele ca să ia binecuvântare, iar părintele a muștrat-o pentru că nu vine niciodată la mormântul lui. A sfătuit-o să țină post și să se roage și atunci boala de unde a venit acolo se va și întoarce. Crezând visului, M. se ducea în fiecare zi la mormânt, se ruga și îi cerea cu lacrimi ajutorul. După două săptămâni, într-o dimineață când s-a trezit a observat că „boala de unde a venit acolo s-a și dus”.

Maria Dimitriuc avea sinuzită și dureri puternice de cap. S-a întâmplat ca împreună cu mama și cu sora sa să meargă într-un sat vecin, aflat la o distanță de cinci kilometri de Poceaev și au trecut pe la părintele Iosif pe la mormânt. Luând un pumn de țărână ea l-a apropiat de frunte. Și așa a mers jumătate din drum și deodată a simțit că nu mai are pământ în mână și că durerea a dispărut, spunându-le acestea îndată surorii și mamei sale.

M. avea dureri puternice la mâini. Ea a venit la mormântul starețului, s-a rugat și, punându-și mâinile bolnave pe mormânt s-a rugat pentru vindecare. Durerea a dispărut.

Monahiei M. i s-a îmbolnăvit piciorul; nu i-a fost de folos nici un medicament. Cu mare greutate ajungând ea la cimitirul monahilor, a luat o mână de pământ de la mormântul părintelui, și-a frecat piciorul și a plecat acasă. Boala a trecut.

Roaba lui Dumnezeu V. a venit și ea la mormântul sfântului. Suferea de multă vreme de dureri puternice de cap. Cu credința că se va tămădui și-a sprijinit capul de crucea lui, s-a uns cu ulei din candelă, și s-a vindecat.

Unei locuitoare a Poceaevului i s-au umflat picioarele așa de tare încât nu mai putea să meargă. Boala era periculoasă, putea să ducă la amputarea picioarelor. Tânguindu-se de durere, a ajuns cu mare osteneală la mormântul părintelui Iosif. Plecându-și genunchii lângă cruce, a cerut cu lacrimi de la părintele ajutor: „Tu întotdeauna m-ai tămăduit când erai viu, tămăduiește-mă și acum...” Și imediat a simțit o ușurare și în același timp și o vindecare desăvârșită, fără vreun tratament medical.

Monahia M., cu mare efort, a ajuns la mormântul părintelui Iosif – avea dureri puternice în regiunea lombară și la picioare. S-a urcat cu ambele picioare pe lespede de pe mormânt, sprijinindu-se de garduțul care împrejmuea mormântul. Se ruga în gând, cerând vindecare. Deodată a simțit că din mormânt a ieșit o putere asemenea curentului electric care i-a străbătut trupul și s-a topit, durerea a dispărut, picioarele și-au recăpătat puterea de mai înainte.

Și multe cazuri de acest gen, la prima vedere simple, vorbesc despre sfințenia alesului lui Dumnezeu.

Unei femei din Georgia, părintele Iosif i s-a arătat în vis. Ea nu îl văzuse niciodată, nu auzise nimic despre el. Părintele a sfătuit-o să-și aducă nepoțica suferindă la el la

amintirea vreunui rău. Și de nu disprețuiește acel lucru, nu se poate slobozi de patima aceea¹³⁴. În această luptă duhovnicească, trebuie să ne împotrivim oricăror dorințe sau făptuiri nesăbuite și „să demonstrăm că ne-am lepădat întru totul de ele¹³⁵”.

Recunoașterea și respingerea cauzelor care ne îndeamnă spre păcat sunt preocupări majore ale Sfinților Părinți. Spre pildă, Sfântul Ioan Casian ne sfătuiește să nu ne îndepărtăm de oameni sub pretextul că însoțirea cu ei ne pricinuieste căderea în păcat, deoarece „niciodată nu s-ar vătăma omul de om, dacă nu ar avea mocnind înăuntru pricinile patimilor. De aceea Ziditorul a toate și Doctorul sufletelor, Dumnezeu, Cel ce singur știe ranele sufletului cu de-amănuntul, nu poruncește să lepădăm petrecerea cu oamenii, ci să tăiem din noi pricinile păcatului și să cunoaștem că sănătatea sufletului se dobândește nu despărțindu-ne de oameni, ci petrecând și exercitându-ne cu cei virtuoși¹³⁶”. „Cel ce urăște patimile smulge pricinile lor. Iar cel ce se supune pricinilor e războit de patimi, chiar dacă nu vrea“, arată Sfântul Marcu Ascetul¹³⁷. Dacă ne vom împotrivi cugetării pătimase, „aceasta va slăbi în putere și nu ne va mai chinui“, ne încredințează avva Dorotei; și astfel, „încet-încet, luptându-ne, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom birui însăși patima¹³⁸”.

Sintetizând cele de mai sus, îmbiem cititorului recomandarea pe care ne-o fac Sfinții Părinți în legătură cu respingerea cauzelor și îndemnurilor care produc patimile: „În orice ceas vine patima, îndată tai-o¹³⁹”.

¹³⁴ Sf. Maxim, *o.c.*, II, cap. 2, p. 78.

¹³⁵ Sf. Grigorie Palama, *Triade*, 2, 2, 24.

¹³⁶ Sf. Ioan Casian, *Despre cele opt gânduri ale răutății*, V, p. 137.

¹³⁷ Sf. Marcu Ascetul, *Despre cei ce-și închipuie că se îndreptează din fapte*, cap. 119, p. 304.

¹³⁸ Avva Dorotei, *SC* 190, p. 510, *EF* 109, p. 177, *CS*, p. 243.

¹³⁹ Pentru avva Sisoe, cap. 22, *o.c.*, p. 211.

Pentru a ne împuțina patimile și pătimirile, trebuie nu numai să ne luptăm împotriva lor, ci să avem și vigilența duhovnicească necesară „ca [acestea] să nu crească“. În această privință, Sfântul Maxim Mărturisitorul precizează: „Luptă ca să dobândești virtuțile, și după aceea ține-te treaz, ca să le păstrezi¹⁴⁰”. Eforturile noastre deci se împart între a ne război împotriva patimilor și a păstra virtuțile. Aceasta nu este deloc o luptă ușoară. Nu este defel lesne a te transforma pe tine însuși, a te curăți de patimi și a te umple de virtuți – deoarece purificarea omului este atât negativă, cât și pozitivă. Sfinții Părinți ne spun că războiul duhovnicesc se poartă prin urmarea poruncilor Mântuitorului Hristos. Știm cu toții că cel ce se nevoiește să-și supună trupul sufletului și sufletul Domnului dobândește virtuțile trupești și sufletești necesare edificării sale duhovnicești – în timp ce la omul căzut, trupul este hrănit de materie, de lucrurile materiale, iar sufletul este hrănit de trup. Raportul acesta de forțe trebuie însă modificat: trebuie să ne eliberăm de această stare nefirească. Pentru redobândirea echilibrului duhovnicesc, sufletul trebuie să învețe să se hrănească cu harul dumnezeiesc, iar trupul cu sufletul plin de har. Acest deziderat se poate realiza prin dobândirea virtuților, cum ar fi smerenia, dragostea, postul, asceza, rugăciunea, ascultarea.

În continuare, ne vom ocupa de virtuțile esențiale preschimbării noastre lăuntrice. Strădania de a ne însuși dragostea de aproapele îndepărtează orice patimă: „Nevoiește-te să iubești pe tot omul deopotrivă și vei alunga de-a valma toate patimile“, ne învață Sfântul Talasie¹⁴¹.

Rugăciunea neîncetată – rugăciunea lui Iisus – constituie un alt mod de a alunga patimile: „A chema neîncetat numele lui Dumnezeu e un leac care nimicește nu numai toate patimile, ci însăși lucrarea lor. Căci precum impune doctorul leacul, sau

¹⁴⁰ Sf. Maxim, *o.c.*, II, cap. 11, p. 81.

¹⁴¹ Sf. Talasie Libianul, *o.c.*, II, cap. 39, pp. 26–27.

mormânt. Și, într-adevăr, nepoțica s-a vindecat. Acea femeie a plătit ca să se facă o rugăciune de mulțumire, iar la mormântul vindecătorului au făcut la cererea ei rugăciunea parastasului, după care a organizat în același loc o masă pentru toți cei prezenți.

Mulți au afirmat că, venind la mormântul părintelui, au primit o liniște sufletească și s-au vindecat de diferite neputințe. S-au vindecat aici și de patimi trupești. Judecați și singuri. O femeie avea un soț bețiv fără simțul răspunderii, mândros și bătaș – nu aveau pace cei ce trăiau cu el. Acea femeie a venit împreună cu fiica sa la Poceaev, a mers la cimitirul monahilor la părintele Iosif cerându-i ajutorul. Având un oarecare îndemn lăuntric, a pus o sticlă de vin roșu pe mormântul părintelui și cu lacrimi în ochi s-a rugat pentru tămăduirea soțului. Acest vin era ultima picătură – soțul ei a refuzat de atunci să mai bea.

De foarte multe ori se pot vedea la mormântul părintelui oameni stăpâniți de duhuri necurate, se pot auzi strigătele lor neomenești: „cu focul mă arde, cu bâta mă bate, am să ies, am să ies...” Tot așa ca și în timpul vieții... Și se duc la el ca la unul viu și locuitorii din apropiere. Nu va mai crește, după cum se vede, iarbă pe cărarea care duce spre părintele, fiind bătătorită de oameni necăjiți care se merg la el cu nădejdea de a afla tămăduire de la Dumnezeu și mângâiere pentru rugăciunile părintelui Iosif – celui plăcut lui Dumnezeu. Oamenii cred și sunt convinși de sfințenia lui, iar glasul lor este glasul lui Dumnezeu. Și acest fapt este un adevăr de necontestat.

*

Scrisorile... Scrisorile care au venit pe adresa Lavrei Poceaevului. Ele sunt multe. Și în fiecare există câte o pa-

gină de fapte săvârșite de sfântul Amfilohie, minuni. Și fiecare scrisoare poate da o anumită senzație de apropiere față de necazurile omului. El avea puterea de a se apropia cu blândețe și finețe, cu dragoste părintească de orice suflet bolnav, tulburat, care nu se înțelegea pe sine însuși, curățându-i calea și arătându-i încotro și cum să meargă. Și în fiecare scrisoare, printre rânduri, se ascunde caracterul tainic al nevoinței sfântului, după a cărei accesibilitate și sociabilitate exterioară se ascundea uriașa lui osteneală duhovnicească, credința tare, acea stare despre care mărturisise sfântul Apostol Pavel: „De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...”

Eu, Galina Alexeevna, vreau să vă fac cunoscute cele ce s-au întâmplat cu mine. Pentru prima dată am venit la Mănăstirea Poceaevului în luna iunie cu băiatul meu Grigorie care era într-o stare foarte îngrijorătoare. Am vizitat mormântul sfântului Amfilohie. Slavă lui Dumnezeu pentru că mi-a arătat calea care m-a dus la acest părinte!

Aveam sub braț de mulți ani tumoare, iar în interiorul acestei tumori simțeam ceva tare, ca o pietricică nu prea mare. M-am gândit să pun la rană niște țărână de la mormântul sfântului. Chiar din prima zi de când am început să fac acest lucru am început să simt pulsații în sân, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva înăuntru. Avându-mi sufletul plin de pace, m-am bucurat foarte mult de cele ce se întâmplau. Au trecut două săptămâni și după rugăciunile de dimineață am început să-mi fac masaj la sân. A început să-mi iasă din sân niște puroi dens de culoare cenușiu-verde. La început ieșea puțin, iar mai târziu mai mult.

Am primit vindecare. M-a cuprins o bucurie de neînchipuit, fiindcă această boală m-a chinuit aproape zece ani.

Eu am crezut că schiigumenul Amfilohie poate să vindece orice boală!

Venind la Lavra Poceaevului, m-am îmbolnăvit de angină purulentă. Vroiam să mă duc la doctori, însă m-a atras ceva la mormântul părintelui Amfilohie. Am mers la mormânt. Acolo un monah îi citea acatistul. După acatist, acesta mi-a uns cu untdelemn de la candela mormântului gâtul bolnav și eu mi-am pus țărână de la același mormânt. După o zi toate durerile au dispărut.

Păcătoasa Xenia

Eu, Secretariuc Galina Hrisanfovna, sunt din Odesa. Pentru prima dată am vizitat această lavră a Poceaevului în anul 1958 și am văzut minunate vindecări ce se săvârșeau pentru rugăciunile părintelui Iosif. Cred că este de datoria mea să nu țin sub tăcere aceste minuni. Am asistat la vindecarea unui demonizat mai în vârstă. Iar o femeie de aproximativ cincizeci de ani se rostogolea spre intrarea în catedrală. Pentru rugăciunile preacuviosului s-a vindecat și aceasta. După izgonirea demonilor, cei doi care fuseseră demonizați se rugau în liniște în timpul slujbei și s-au împărtășit cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.

Foarte des am văzut lucruri neobișnuite la părintele Iosif. Am văzut lupta dintre acest părinte minunat și satana. Iată un caz: preacuviosul s-a apropiat de o femeie care țipa, punându-și mâna peste ea, însă aceea striga: „Părinte

Iosif, suntem mai mulți, nu ne vei putea învinge, nu vom ieși, suntem șase”. Iar părintele îi răspundea: „Veți ieși!” Demonul striga: „Nu vom ieși, ea este a noastră de la zece ani”. Părintele Iosif, îndreptându-și privirea către cer, se ruga cu inimă înfrântă, iar femeia striga: „Iosife, Iosife, nu te mai ruga!”

În cele din urmă, s-a vindecat.

Oare aceasta nu este o minune?

Cremeneț

Alexandrov O.A.

Pe când aveam patru ani eram bolnavă: tot trupul îmi era acoperit de răni pline cu puroi. Mama s-a adresat medicilor, însă fără vreun rezultat. Am simțit o ușurare când m-au uns de două ori pe zi cu un fel de unguent. Însă puterea bolii se întărea tot mai mult. Au sfătuit-o pe mama să se adreseze părintelui Iosif. Starețul s-a uitat la răni și a zis că o astfel de boală nu a mai întâlnit niciodată. A poruncit să venim după două zile după medicament. Alifia lui am folosit-o trei zile după cum am primit binecuvântare și trupul s-a curățit definitiv. Boala nu a mai revenit niciodată.

Poceaev

Belinskaia L. A.

Vă rugăm să mărturisiți despre minunea aprinderii de la sine a candelii de pe mormântul schiigumenului Amfilohie, după săvârșirea Litiei și citirea rugăciunii, pe 2

decembrie 2000, la 15.30. În timpul citirii rugăciunii, eu, protoiereul Serghie, am simțit o căldură la ceafă. În timpul în care îi ungeam pe credincioși candela s-a stins, iar după zece secunde s-a aprins din nou și nu s-a mai stins până la sfârșit chiar dacă bătea vântul, ceea ce mărturisim și noi.

Martori din Hmelinițkii:

*Prot. Serghei (Bondarenko), Bondarenko L. P.,
Goșkaliuk K. O., Bondarenko V. S., Tcacuic N. F.,
Pozdnokova A. V. (și încă vreo 30 de oameni).*

Reparându-mi acoperișul casei, am călcat pe un cui ruginit și mi-am străpuns piciorul. Peste câțva timp, piciorul s-a umflat foarte tare și s-a învinețit. Nu puteam să merg. În tot timpul acesta m-am rugat lui Dumnezeu. Și odată, noaptea în somn, mi s-a arătat schiigumenul Amfilohie. El a intrat în casă, s-a pus lângă icoană și s-a rugat mult timp. M-am trezit dimineața și nu am mai simțit durere în picior. M-am uitat la rană și am văzut că tumoarea a început să dispară. A ieșit din rană mult puroi. M-am ridicat pe piciorul bolnav și am început să merg. S-a întâmplat o minune! Am fost vindecat pentru rugăciunile schiigumenului Amfilohie.

*Minsk,
Pikulin L.*

Eram foarte bolnavă de inimă, abia mai mergem, tremuram toată. Când am vrut să merg la Lavră, rudele nu

m-au lăsat; se temeau că nu voi ajunge și voi muri pe drum. Am ajuns la Poceaev iar acolo ne-au sfătuit să mergem la Ialovița. A doua parte a drumului, din cauza carantinei, a epidemiei de febră aftoasă, am parcurs-o pe jos. Imediat după ce am intrat în satul natal al starețului mi s-a făcut atât de bine, încât eu le-am ajutat pe cele ce m-au însoțit să ducă bagajul. Părintele ne-a întâmpinat în curte. Ne-a pus la masă și ne-a pregătit și loc în care ne-am odihnit. Dimineața am mers la rugăciune. După slujbă, părintele Iosif s-a apropiat de mine și mi-a zis să stau liniștită, că totul va fi bine.

Toate așa s-au și întâmplat cum a spus părintele.

*Regiunea Volânskaia,
Manevici, Șuleak E. S.*

Eu sunt un pelerin din Voronej. Am început să citesc o rugăciune la mormântul schiigumenului Amfilohie adresată lui. Dintr-o dată, din partea bisericii Nașterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu s-a auzit o cântare. M-am gândit că poate pelerinii cântă împreună cu preotul lângă biserică.

Era un timp liniștit. Când m-am apropiat de ușă, am văzut că este încuiată. Făcându-mi cruce, am ascultat cu atenție: am auzit clar un glas de preot, care treptat se auzea tot mai puțin până a încetat să se mai audă. Această minune a avut loc la 3 noiembrie 2000, aproximativ la ora zece-unsprezece.

*Regiunea Voronej,
raionul Novo-Usmanskii, Otradnâi,
Țâmbal V. I.*

În anul 1985, lucrând ca instalator la distribuția gazelor, am fost accidentată. O șină retezată a căzut de la înălțimea de o jumătate de metru și m-a lovit la barbă, după aceea la frunte. Mi-a fracturat maxilarul, mi-au căzut doi dinți și mi-a fost zdrobită buza de jos. Am fost dusă în stare de inconștiență la spital, unde mi-au cusut rănilor. Datorită traumei cranio-cerebrale, aproape că mi-am pierdut vederea. Venind odată la Lavra Poceaevului, am auzit că la cimitirul monahilor există mormântul părintelui Amfilohie, pentru ale cărui rugăciuni s-au vindecat mulți oameni. M-am rugat și eu de mai multe ori către părintele. Și, minune! Domnul mi-a redat vederea. Acum scriu și citesc fără ochelari.

*Regiunea Donețk,
Enakievo – 14,
Kalinina R. P.*

În ultimii trei ani am suferit de dureri intense în spate, care n-au încetat nici ziua, nici noaptea – urmări ale efortului mare pe care l-am depus la lucru și al practicării excesive a exercițiilor sportive. Diagnoza: artroză. Ședințele de terapie manuală, de masaj și de alte procedee de tratament aduceau o ușurare care nu dura mai mult de două zile.

La Crăciun, în anul 2000, am fost la Lavra Poceaevului. Am aflat de la un pelerin din Moscova că după ce a mers la mormântul sfântului Amfilohie el s-a vindecat de durerile de spate. În timpul slujbei praznicale spinarea a început să mă doară spatele atât de tare încât fiecare pas îl făceam cu un efort tot mai mare.

Primind binecuvântare de la duhovnic, m-am dus împreună cu prietenul meu, Vladimir, la cimitirul monahilor. Plângând la mormântul părintelui, l-am rugat să mă vindece ca să pot sta la slujbă și ca durerea să înceteze.

În ziua următoare am venit împreună cu prietenul meu din nou. Rezultatul a fost uimitor. Spinarea nu mă durea deloc. Aceasta a fost o minune adevărată! După atâția ani de chin! Cu prima ocazie voi veni cu drag la locurile sfinte din Poceaev.

*Moscova,
Vinokurov N. I.*

În anul 1967, soția mea și-a fracturat mâna în regiunea cotului. I-au pus-o în ghips. Iar când i-au scos ghipsul, mâna nu se putea îndoi – anchilozase încheietura. Mult timp a mers primind diferite tratamente medicale, însă rezultatul a rămas același, mâna nu se putea îndoi. M-au sfătuit să merg la părintele Iosif, mi-au dat și adresa. Chiar atunci am pornit spre Ialovița. Când am ajuns la stareț, m-am interesat dacă el vindecă astfel de boli.

I-am povestit în mod amănunțit despre cele ce s-au întâmplat cu soția mea, cum și-a fracturat mâna, cât timp a stat în ghips, în ce loc a fost fracturată și care au fost urmările. Starețul m-a ascultat cu atenție și mi-a spus să mă duc acasă liniștit, pentru că mâna se va vindeca. Așa s-a și întâmplat...

Și pe lângă aceasta, Părintele Iosif mi-a dăruit două icoane: icoana Maicii Domnului de la Pecerska și icoana sfântului Serafim de Sarov, rugându-mă să le fac câte o copie mai mare. Am luat binecuvântarea și iconițele și am

împlinit rugămintea starețului. Când mă întorceam cu icoanele, era frig afară, ploua, ploaie de toamnă. Autobuzele nu circulau în Ialovița în acea zi. Trebuia ca imediat după ce voi lăsa icoanele să mă întorc repede acasă. Am luat un taxi. Am mers atât timp cât drumul a fost de piatră. După aceea am mers pe jos. Era deja întuneric. Când am ieșit din pădure în câmp, am văzut o lumină, care venea spre noi. Apropiindu-ne, l-am văzut pe părintele Iosif:

– V-am ieșit în întâmpinare, a spus cu bucurie părintele. Starețul era văzător cu duhul și știa că venim la el pe timp urât și ne-a ieșit în întâmpinare ca nu cumva să ne rătăcim.

Kirovograd, Gherasimiuk P. D.

În luna mai din 2000, eu cu două nepoțele de-ale mele, Ana și Tatiana am fost în vizită la Lavra Poceaevului, unde ne-am închinat la locurile sfinte ale Lavrei și am fost la mormântul schiigumenului Amfilohie.

După această călătorie, întreaga noastră familie a cunoscut minuni de vindecare pentru rugăciunile aceluia om plăcut lui Dumnezeu.

Nepoțica Ana era bolnavă: avea o unghie încarnată în unul din degetele de la picior. Fusese operată deja de două ori. Operațiile au fost dureroase și s-au desfășurat sub anestezie. Când am venit din Poceaev, degetul începuse din nou să facă puroi. Doctorul insista să se facă a treia operație. Atunci Ana singură a propus să-i pun la picior pe rană nisip luat de la mormântul părintelui, pe care îl luase cu noi într-un mic săculeț. Seara am uns degetul

cu untdelemn sfințit și am legat deasupra răni săculețul de nisip. După două nopți rana a dispărut.

Același lucru l-am făcut și cu mama mea în vârstă de 86 de ani. Avea niște răni la coate, inflamații puternice. Noi le ungeam în fiecare zi cu diferite unguente, dar aceste medicamente nu au avut un efect prea mare. Făcând rugăciune, am pus peste răni minunatul nisip luat de la mormântul preacuviosului Amfilohie, și tămăduirea s-a repetat – inflamațiile au dispărut și răniile s-au vindecat.

Nepotul Iaroslav avea la mână o eczemă microbiană. După prescrierile medicilor am uns mâna acestuia cu diferite alifii, însă eczema continua să se răspândească pe tot corpul. În același mod, la început i-am uns mâna cu untdelemn sfințit și trei nopți i-am ținut copilului legat de mână săculețul cu nisip luat de la mormântul părintelui Amfilohie. Pe mână n-a mai rămas nici urmă de eczemă.

Toate acestea le-a văzut și le poate mărturisi și fiul meu, care este doctor.

Iată ce minuni s-au făcut în familia noastră, cu mila lui Dumnezeu și pentru rugăciunile Sfântului schiigumen Amfilohie.

*Vinnița,
Riabokoni G. F.*

Eu îl cunoșteam pe părintele Amfilohie și am văzut cum, pentru rugăciunile lui, Dumnezeu tămăduia mulți oameni. În anul 2000, în septembrie am venit la Poceaev de ziua pomenirii preacuviosului Iov, și, ca de obicei, m-am dus și la mormântul părintelui Amfilohie. La cimi-

tirul monahilor m-am dus mai devreme pentru a mă închina la toți cei ce se odihnesc acolo și pentru a aprinde o lumânare la mormântul părintelui. Și... o, minune! Am auzit o cântare de o frumusețe extraordinară, care se auzea din biserică. Se părea că începuse slujba, iar eu, fiind nedumerită, stăteam înaintea ușilor bisericii și ascultam această frumoasă cântare. Biserica era închisă. Acele glasuri îngerești se auzeau când deasupra mormântului, când deasupra bisericii. Închinându-mă, am plecat în Lavră, însă acest cor numeros nu îl pot uita...

Minunate sunt lucrurile Tale, Dumnezeu! Și pe mine păcătoasă, Tu m-ai învrednicit să aud cele nevăzute. Îți mulțumesc Ție pentru toate.

*Rovno,
Vailunova T.*

În ziua pomenirii minunilor săvârșite prin icoana Maicii Domnului din Poceaev în anul 2000, am fost învrednicit să mă închin la Lavra Poceaevului. După Dumnezeiasca Liturghie toți pelerinii au vizitat Schitul Lavrei și cimitirul monahilor, unde au slujit un parastas la mormântul schiigumenului Amfilohie.

Când m-am uitat la fotografia părintelui Amfilohie de pe monumentul funerar, îndată mi-am amintit de luna septembrie a anului 1967 și am simțit o muștrare de conștiință. Pentru că până atunci nu i-am făcut cunoscut igumenului Lavrei sau arhiereului locului că, prin rugăciunile schiigumenului Amfilohie, Domnul mi-a lungit viața cu mai mult de treizeci de ani.

Toate au început pe 6 decembrie 1965. Eu eram paroh la biserica Sfinților Cosma și Damian la suburbia orașului Korța din regiunea Rovensk. După ce a fost închisă biserica Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni, la sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii și după înconjurarea praznicală a bisericii, fiind cuprins de întristare – închiderea sfintei biserici, eu am cântat așa de puternic, încât mi-am rupt corzile vocale.

În dimineața următoare abia mai vorbeam. Am început tratamentul: inhalație, injecții, pastile. Însă acestea nu mi-au ajutat cu nimic, deși am primit tratament și la Kiev, și la Moscova. Din cauza laringitei și a amigdalitei pe corzile vocale au început să mi se formeze niște excrescențe. Chiar dacă am primit acest tratament, mi-am pierdut vocea definitiv: peste un an nu mai puteam să vorbesc nici măcar în șoaptă. La slujbă eram ajutat de preoți și diaconi.

În policlinica centrală din Moscova, unde am ajuns datorită colegilor mei de studenție, mi-au stabilit următorul diagnostic: cancer la gât în stadiul III și este nevoie de operație. Pentru a fi convins de diagnosticul stabilit, profesorul Academiei Duhonicești de la Moscova, igumenul Sofronie (Dmitruk, acum episcop de Cerkas și Kanevsk) m-a dus la un profesor care le oferea tratament medical locuitorilor Lavrei Sfintei Treimi din Sergheev Posad. După ce m-a cercetat profesorul a spus:

– Dumneavoastră sunteți preot... I-ați pregătit pe oameni pentru viața veșnică. Acum trebuie să vă pregătiți singur pentru acest drum pentru că tratamentul nu vă va mai ajuta cu nimic... Are loc un proces ireversibil din care nu mai puteți scăpa.

Eu m-am smerit acceptând toate cele ce mi s-au spus și m-am întors acasă. Nu am mai slujit nici o slujbă, însă am petrecut atunci mai mult în biserica în care slujisem și în mănăstirea Korețk. La Nașterea Maicii Domnului, după priveghere, am ieșit din mănăstire. De mine s-au apropiat niște monahii care m-au sfătuit să mă duc la părintele Iosif, un monah din Poceaev, care trăiește în satul Ialovița, nu departe de Kremenet.

Datorită recomandării lor, am plecat la stareț. Autobuzul care mergea spre Ialovița era supraîncărcat cu oameni. La jumătatea drumului, câțiva călători au început să facă criză de îndrăcire. Ajungând în sat, am mers împreună cu oamenii. În acel timp eu nu purtam barbă și eram îmbrăcat în haine de mirean. Văzându-mă, părintele m-a invitat la cină și mi-a zis că toți oamenii vor fi cazați pe la case prin sat, iar pentru dimineață m-a invitat să slujesc sfințirea aghiasmei mici și acatistul Adormirii Maicii Domnului.

Eu am arătat prin gesturi că nu pot să vorbesc, însă el a spus că odată ce am venit să mă vindec nu trebuie să mă îndoiesc, și m-a îndemnat să mai citesc și acatistul „Prea dulcelui Iisus”.

M-am dus și am cinat, m-am odihnit, iar dimineața la 5 și jumătate am venit în aceeași curte.

Se adunaseră deja 50 de oameni. Erau toate pregătite pentru sfințirea apei. Cu o zi înainte îmi atrăsese atenția un porumbar aflat în mijlocul curții. Acum porumbarul era deschis și se vedea ceasornicul încadrat între niște icoane. Acolo erau puse epitaful Maicii Domnului, tămâia, cărțile și veșmintele. Am îmbrăcat dulama, crucea, epitrahilul, mânecutele și felonul. Însă cum să slujesc dacă nu puteam nici măcar să șoptesc?

În acest timp părintele Iosif se plimba prin livadă, se îngrijea de copaci și se ruga. Începând slujba agheasmei, m-am stăruit să spun în șoaptă măcar: „Binecuvântat este Dumnezeu nostru...”. Însă, în loc să spun în șoaptă, mi-a răsunat glasul. Nu știam ce se întâmplă cu mine! Am terminat slujba agheasmei și am început slujba acatistelor, am făcut otpustul și urma să stropesc oamenii cu aghiasmă. În această clipă s-a apropiat starețul de mine și mi-a spus că el nu-i stropeste, ci îi udă cu cana, ceea ce a și făcut.

După aceea m-a invitat la un prânz la el în chilie. Mi-am schimbat hainele, m-am îmbrăcat din nou în haine de mirean. Am dorit să-i mulțumesc părintelui pentru tămăduire, însă nu mai aveam glas. Am tușit de mai multe ori crezând că așa îmi voi recăpăta glasul, am încercat încă o dată – în zadar, nu mai aveam glas.

Ne-am pus la masă în chilie, în care era așezată o masă de lemn, un dulăpior și un pat din scânduri, așternut cu niște cuverturi de casă. Ne-au servit cu o găină friptă, o bucată de pește, două pahare și câte o jumătate de litru de votcă de magazin. În timpul în care părintele Iosif deschidea sticla și turna în pahare, eu mă gândeam: „Halal monah! După ce bei votcă și guști dintr-o găină friptă – într-adevăr poți să lupți și cu cei bolnavi!” Părintele mi-a turnat un pahar aproape plin, iar lui mai puțin de jumătate. I-am arătat prin gesturi că nu beau, întrucât îmi este gâtul bolnav. Însă el m-a îndemnat să beau: pentru cel pe moarte este totuna.

Eu am băut. Părintele nu a băut. Mie mi-a tăiat o bucățică de găină, iar el a mâncat pește.

Am băut și apoi m-am gândit cu tristețe că votca o băusem eu și tot eu am mâncat toată găina, iar pe Bătrân,

după ce că m-a primit la masă, l-am și judecat. Numai după aceea am înțeles că vodca sau vinul erau binecuvântate de părintele și aveau puterea tămăduirii. Mulțumind lui Dumnezeu pentru mâncare, părintele Iosif m-a sfătuit să rămân, făgăduind că va continua tratamentul prin ierburi.

Ziua următoare era sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci și eu m-am întors acasă.

Fiind imatur duhovnicește, eu nu înțelegeam de ce am venit până la urmă: nu am cerut nimic și am plecat fără să obțin ceva, chiar dacă am simțit în mine minunea tămăduirii în timpul agheasmei și nu m-am îmbătat deloc de acea votcă. Însă în acel moment eu nu conștientizam ce s-a întâmplat de fapt.

Întorcându-mă acasă fără vreun rezultat după sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci am început să mă tratez la homeopatul Popov. Boala se amplifică. Am început să simt dureri puternice. Așa m-am chinuit aproape jumătate de an. Era în 1968. A început Postul Mare. Sâmbăta, la denia acatistului Maicii Domnului am fost în mănăstirea din Korețk, iar dimineața am făcut slujbă sub cerul liber. Acolo s-a întâmplat cu mine un lucru nemaiîntâlnit: nu am auzit sunetul ceasului, și m-a trezit sunetul clopotului. În timpul utreniei îmi stătea în față imaginea visului. În vis eu m-am văzut deodată în curtea părintelui Iosif. Era dimineața, pădurea și câmpul erau acoperite de ceață. În curte eram ca la patruzeci de oameni. Starețul se afla în livadă și sădea copaci. După un timp, el a lăsat lopata și m-a chemat, făcând cu degetul spre mine. După ce m-am apropiat, el mi-a poruncit să deschid gura și și-a băgat în gură degetul arătător și cel mijlociu. Ele s-au dovedit a fi atât de lungi încât au ajuns în locul bolnav. Părintele Iosif a pipăit cu degetele

partea inflamată din partea stângă și, strângând-o puternic, a smuls-o și a aruncat-o la pământ. După aceea a făcut același lucru și în partea dreaptă a gâtului. Salutându-mă, părintele Amfilohie m-a lăsat să plec.

În acel moment au sunat clopotele la biserică și eu m-am trezit. A început acatistul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Am intrat în diaconicon și mi-am încercat glasul. Îmi revenise! I-am mulțumit lui Dumnezeu, Preacuratei Sale Maici și părintelui Iosif, și îmi era foarte frică să mai rostesc vreun cuvânt, fiindu-mi teamă să nu se repete ceea ce s-a întâmplat după săvârșirea agheasmei mici. La sfârșitul Liturghiei mi-am mai încercat încă o dată vocea. O mai aveam! Durerea de gât a dispărut, inima mi se umpluse de o bucurie nespusă care nu se mai sfârșea. Duminica m-am împărțășit.

Îndoindu-mă de vindecarea mea, marți m-am dus la policlinică la doctorul care a urmărit încă de la început evoluția bolii. Salutându-l l-am rugat să-mi mai examineze încă o dată gâtul:

– Ați văzut, Iaroslav Vasilievici, de la început v-am spus că-i nevoie de operație și ar fi fost totul în regulă. Iar acum, după ce ați făcut-o, totul este în regulă, mi-a spus doctorul după examinare.

Eu am început să-i explic:

– Nu mi-au făcut operație.

El mi-a uns gâtul cu un fel de alifie:

– Cum nu ți-au făcut? Rănile nu și-au revenit încă.

Am început să-i explic că nu operația, ci ierburile m-au ajutat. Și numai după ce i-am explicat în mod amănunțit i-am făcut cunoscut adevărul. După ce i-am mărturisit această minune, doctorul a început să meargă la biserică.

Au trecut 32 de ani. De atunci nu m-a mai durut gâtul, glasul și-a recăpătat puterea de mai înainte. Întotdeauna când vin la Lavra Poceaevului trec și pe la mormântul părintelui schiigumen Amfilohie. Domnul m-a vindecat pentru rugăciunile lui de această boală dificilă și mi-a lungit viața. Îi mulțumesc foarte mult preacuviosului.

Această minune pe care am visat-o este o mărturie puternică prin care se vedește înălțimea duhovnicească la care a ajuns preacuviosul părinte, ale cărui rugăciuni ajungeau întotdeauna înaintea lui Dumnezeu. Și acum sute de oameni bolnavi pleacă tămăduiți de la mormântul părintelui.

Eu, fiind preot și primind vindecare, mărturisesc puterea duhului Preacuviosului părinte Amfilohie, care are putere de a tămădui de boli prin rugăciunile sale.

*Vladimir-Volinskii,
mitrofor Prot. Iaroslav Antoniuk*

În anul 1946 m-am adresat părintelui Iosif după ajutor: la moara la care lucram îmi zdrobisem mâna dreaptă. Părintele mi-a pus-o la loc și, în scurt timp, rana și-a revenit și mâna mea este sănătoasă ca mai înainte.

*Starâi Taraj,
Kravciuk I. T.*

Eu aș vrea să vă povestesc cum părintele Iosif mi-a tămăduit fiul. Copilul avea jumătate de an când i-au apărut pe cap niște răni mici. Am apelat la ajutorul doctorilor, însă fără prea mari rezultate. Atunci m-am adresat pă-

rintelui Iosif (era urmărit de autoritățile de atunci și nu se putea uita să-l cerceteze pe copil decât în mod ascuns). Îmi țineam copilul în brațe când părintele se întorcea de la masă. I-am scos căciula copilului, starețul s-a uitat și m-a sfătuit să fac un ceai din coacăze, să-i dau copilului și să-l scald în această fiertură.

Venind acasă, am făcut exact așa cum mi-a spus părintele. Dimineața copilul meu avea capul curat.

Trofâmliuk L. A.

Când avea trei ani fiul meu s-a îmbolnăvit grav de rinichi. Am fost în mai multe locuri, le-am încercat pe toate – nu a folosit la nimic. Iar părintele Amfilohie, făcând rugăciune, mi-a tămăduit copilul.

Mie mi-au stabilit diagnosticul de cancer la sânii. Și eu am fost vindecată prin rugăciunile părintelui. Mama mea avea un defect la inimă. La câți oameni nu s-a adresat ea! Nimeni nu a putut să o ajute. Iar părintele Amfilohie a tămăduit-o.

Avea în gură afte: nu putea nici să mănânce, nici să bea. S-a dus la mormântul starețului, s-a rugat, s-a uns cu untdelemn sfințit luat din candelă și s-a vindecat.

*Poceaev,
Lozovici V. A.*

În luna noiembrie a anului 2000, împreună cu un grup de credincioși din orașul Belaia Țerkov, am vizitat Lavra Poceaevului și, după ce m-am închinat la locurile sfinte

ale Lavrei, am trecut pe la cimitirul monahilor. Am luat un săculeț cu nisip de la mormântul părintelui Amfilohie.

Ajungând acasă, am început să mă îndoiesc și mă gândeam: „Vai, am adus pământ de la cimitir și în apartament”. Am luat săculețul de pământ și l-am aruncat într-un tufiș. După ce am făcut aceasta, trei zile nu am putut să adorm chiar dacă veneam obosită de la lucru, și dimineața și seara citeam rugăciuni. Adormind în a treia noapte, am văzut în vis foarte clar mormântul și fotografia părintelui Amfilohie pe el. Sculându-mă la miezul nopții m-am dus după săculeț chiar dacă locul în care l-am lăsat era la o depărtare de trei kilometri de la casa mea. Era o noapte mai friguroasă ca de obicei. M-am apropiat de tufiș și luna și-a făcut arătată lumina. Am găsit săculețul repede.

Întorcându-mă acasă, am pus pământul din săculeț într-o vază și am așezat-o lângă niște icoane. M-am culcat și numai așa am adormit. Așa am fost eu muștrată pentru necredința mea.

*Regiunea Kiev,
Rozumenko A. V.*

Pe când aveam zece ani, am fost bolnavă de reumatism. M-a vindecat părintele Iosif. Și până acum nu am simțit nici o durere.

La vârsta de 18 ani am căzut de pe bicicletă și m-am lovit puternic la spate. Un an întreg s-au ostenit doctorii pentru a stabili un diagnostic corect. Când însă ne-am adresat starețului, el ne-a certat pentru că nu am venit mai devreme, deoarece acum va trebui să stau culcată.

Eu i-am povestit că am fost la doctori, însă ei nu au putut să mă ajute cu nimic. În acel timp, părintelui îi interzisese să mai vindece oameni, însă el se străduia să ajute celor necăjiți. Ascultând de sfatul starețului, mi-au pus un corsaj din ghips și am stat așa trei ani. În tot acest timp am fost sub observația părintelui. El venea la mine, mă examina și îmi spunea mângâindu-mă că eu voi fi numaidecât sănătoasă; se ruga pentru mine. Nu-mi era așa de greu să stau culcată.

Îi sunt foarte recunoscătoare preacuviosului pentru vindecare. Acum sunt sănătoasă, am și familie și mă simt bine.

*Poceaev,
Lesâk A. P.*

În anul 1955, având mâna ruptă, m-am adresat părintelui Iosif. Părintele mi-a așezat mâna la loc, m-a binecuvântat și mi-a spus să vin peste două săptămâni. Când am venit la stareț în ziua în care mi-a zis să vin, mâna mea era aproape sănătoasă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu și părintelui Iosif pentru ale cărei rugăciuni mâna mi s-a prins corect.

În anul 1957 m-am adresat pentru a doua oară părintelui Iosif cu copilul meu. Fetița mea avea ochiul înroșit. Părintele mi-a binecuvântat copilul și mi-a recomandat să-i pun copilului o compresă din lapte acru. Cu binecuvântarea părintelui Iosif și cu mila lui Dumnezeu, copilul s-a vindecat.

*St. Poceaev,
Maria*

Când fiica mea avea cinci ani s-a îmbolnăvit de eczemă. Întreg capul îi era plin de răni, începuse procesul de purulență. La spital nu au putut să mă ajute cu nimic. Au încercat toate metodele posibile, toate alifiile care se folosesc în astfel de cazuri – nu i-a ajutat cu nimic! Un monah mai în vârstă m-a sfătuit să merg cu copilul la părintele Amfilohie. Părintele locuia atunci în sat. Când am adus-o pe fetiță, starețul i-a examinat rănilor, care erau deja extinse ajungând până în zona ochilor. Punându-se în genunchi a început să se roage. După aceasta i-a uns capul cu untdelemn sfințit. A doua zi rănilor au început să dispară. În scurt timp i-a crescut și părul.

Aș vrea să vă povestesc și despre sora mea. Aceasta a căzut odată de pe un stog de fân și și-a străpuns mâna cu furca. A început să se dezvolte cangrena. La spital au hotărât să-i amputeze mâna. Atunci ne-am adresat părintelui Amfilohie. El i-a examinat mâna, s-a rugat și ne-a dat câteva sfaturi pentru tratament. Sora mea are acum șaptezeci și nouă de ani. Și mâna ei este sănătoasă.

*Starâi Poceaev,
Tivoniuk M. I*

Acestea s-au întâmplat în anul 1966. Soacra mea avea o fiică bolnavă de epilepsie. Au adus-o la părintele Amfilohie în Ialovița. Părintele le-a întâmpinat, le-a ascultat, s-a rugat și a spus că mama ar trebui să țină post miercură și vinerea. Mama a împlinit cuvântul starețului și boala a cedat.

Regiunea Volâni

Undeva în anii șaiszeci, tatăl meu, acum răposat, se îmbolnăvise. El lucra la calea ferată, a fost examinat în spitalul stației Sarn. Comisia medicală a stabilit diagnosticul: cancer la stomac.

Auzisem multe lucruri despre darul vindecării oamenilor pe care-l avea părintele Iosif. El era ultima noastră nădejde. Și ne-am pornit la drum. Părintele locuia într-o casă nu prea mare. Lângă casă era o capelă. În curte, lângă casă, erau mai mulți oameni. Toți îl așteptau. Unii spuneau că-l așteaptă de mult timp.

Nu după mult timp a ieșit starețul și a arătat cu mâna spre mine. A început să-l întrebe pe tatăl meu despre boală, însă el a început să sughițe și în continuare am început să-i răspund eu la întrebări. I-am spus că pe tatăl meu l-au externat din spital pentru că nu l-au putut tămădui. Părintele Iosif ne-a dat ierburile și mi-a zis că se va însănătoși. Tatăl meu a mai trăit încă șaisprezece ani.

Din Ialovița ne-am îndreptat spre Lavra Poceaevului, ne-am mărturisit și ne-am împărtășit.

*Regiunea Rovenskaia, Ostki,
Agapia Liașiuk*

În anul 1967, fiica mea în vârstă de numai opt luni s-a îmbolnăvit: se zbătea puternic și făcea spume la gură. Sotul i-a chemat îndată pe doctori. Ne-au luat la spital. Acolo mai erau copii cu aceeași boală, cărora le făceau niște injecții. Mulți au murit. Și eu m-am hotărât să-mi iau fiica acasă. Fiica mea mai mare (avea atunci 11 ani) a început să se manifeste ca cea mai mică și avea dureri puternice de cap. Niște oameni cu inimă bună m-au sfătuit să ne

Rugăciune către Cuviosul Amfilohie

O, Preacuvioase Părinte Amfilohie. Tu, fiind luminat de cunoștința slavei Dumnezeiești, în faptele credinței întărit prin puterea lui Dumnezeu, iar nu prin înțelepciunea cea omenească, având nădejde în singurul Dumnezeu, nu în zadar te-ai trudit în lumea aceasta vicleană și desfrânată, și ai dobândit aici roada duhului: dragoste, bucurie, pace, viață îndelungată, înfrânare și prin acestea ai dobândit aici adevăratul har al lui Dumnezeu, dar și harul credinței, al dragostei celei jertfelnice, care poate toate, toate le rabdă, toate le crede, nu caută ale sale, ci caută folosul celuilalt și nu se sfârșește niciodată, trece mai presus de ceruri și se sălășluiește în locașurile Dătătorului de dragoste, ale Însuși Preaînaltului Dumnezeu. Pe Acela, tu, asemenea apostolilor L-ai proslăvit și L-ai mărturisit fără frică prin minunile tămăduirilor și ale dragostei față de străini, și te-ai arătat păstor bun, punându-ți sufletul pentru oi, fiind lumină turmei tale, mântuind oile cuvântătoare cele rătăcite, care s-au aruncat în robia stricăciunii, arătându-le locaș al harului, i-ai înnoit duhovnicește, întărindu-i în neputințele lor, slobozindu-i de păcatele de moarte și aducându-i la cunoștința Adevărului, care este însuși Dumnezeu nostru Iisus Hristos, Cel Care s-a răstignit cu trupul pentru păcatele oamenilor, deschizând prin aceasta

intrarea în Împărăția Cerurilor, unde petreci cu toți dreptii și mucenicii acum cântând preacinstitul nume al Preasfintei Treimi și Îi aduci laudă și mulțumire Preacuratei Fecioare Maria împreună Arhanghelii și cu Îngerii și cu toți sfinții. Te rugăm pe tine, Măritule Ales al Domnului, fii nouă mijlocitor și rugător tare înaintea Domnului pentru mântuirea noastră, a păcătoșilor, de văzuții și nevăzuții vrăjmași, de năvălirea altor neamuri asupra noastră și de războiul cel dintre noi, ca întăriți fiind prin rugăciunile tale cele atotputernice înaintea lui Dumnezeu, să putem cu tărie să luptăm împotriva dușmanilor mântuirii noastre și așa urmându-te pe tine să ne arătăm biruitori asupra vrăjmașilor, care luptă pentru a dărâma puterea credinței celei adevărate a Sfintei Ortodoxii, pe care tu ai înălțat-o și ai mărturisit-o cu glas tare toată viața ta, și pentru aceasta te-ai arătat încununat de Dumnezeu cu cunună negrăită, strălucind acum în Împărăția lui Cerurilor înaintea Tronului Împăratului Celui Atotțiitor, Căruia i se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu Tatăl și cu Duhul în vecii vecilor. Amin!

Troparul Preacuviosului Amfilohie

Nevoitorule al Volâniei ortodoxe și locuitorule vrednic al mănăstirii Poceaevului, tămăduitor preaminunat al lumii ortodoxe te-a arătat pe tine Hristos Dumnezeu nostru Bisericii Ortodoxe, preacuvioase părinte Amfilohie, Ace-luia roagă-te cu stăruință ca să ne izbăvească de năvălirile potrivnicilor și să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glas 3

Ca un apărător al credinței Ortodoxe și învățător al vieții celei curate, în boli și scârbe grabnic ajutor și apărare arăți, înaintea Domnului stând în rugăciuni, preacuvioase Amfilohie, pentru aceasta îți cântăm: păzește locașul acesta și pe cei ce se roagă împreună cu noi, și scapă-ne cu rugăciunile tale, fericite părinte.

Tropar, glas 4

Înflăcăratule rugător pentru oamenii cei ce sunt în ne-cazuri, prin post, prin lupta cu patimile, privegheri în rugăciuni, prin faptele milostivirii dragostea Împărătesei Cerului ți-ai atras. Ai fost aici stâlp neclintit al credinței, și sfeșnic luminat al Ortodoxiei, celor deznădăjduți grabnic izbăvitor și tămăduitor fără de arginți, izgonitor neînfricat al cetelilor de demoni, bineplăcând lui Hristos Dumnezeu și tuturor sfinților aici, trei nume ai purtat în cinstea Sfintei Treimi: Iacov, Iosif și părintele Amfilohie, roagă-L pe Atotmilostivul Dumnezeu ca să curățească inimile noastre de stricăciunea păcatului și pentru rugăciunile Tale să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glas 8

Iubind pe Dumnezeu Cel în Sfânta Treime închinat, pe Maica Domnului și pe toți sfinții din tinerețe te-ai arătat râvnitor al celor dumnezeiești, plăcând acelora prin calea monahismului pe care ai urmat-o, a preoției, ajungând ieroschimonah, ai împodobit mănăstirea Poceaevului prin rugăciunile tale și prin cei patruzeci de ani pe care i-ai petrecut acolo. Pe creștinii ultimelor vremuri pururea îi întâ-

reai prin cuvintele: *Cu noi este Dumnezeu! Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat.* Pentru propovăduirea ta cea neînfricăată, purtarea cea fără cărteală a Crucii lui Hristos și prin milostivirea pe care ai arătat-o față de aproapele, Hristos te-a îmbogățit cu darul facerii de minuni, al cunoștinței și al vindecărilor. Prin aceste daruri ai slujit Singurului Dumnezeu, nu și lui Dumnezeu și lui mamona. Pomeniște-i preacuvioase părinte Amfilohie înaintea Atotțiitorului pe toți cei ce săvârșesc sfântă pomenirea ta.

Mărimurile

Mărimu-te pe tine, preacuvioase părinte Amfilohie, și cinstim sfântă pomenirea ta, cel ce ești învățător al monahilor și cu îngerii împreună-vorbitorule.

Către cititor

În această carte este posibil ca noi să amintim un anumit fapt de două ori, însă am făcut acest lucru doar pentru a sublinia și mai mult darul lui Dumnezeu pe care l-a avut sfântul Amfilohie. Facem o plecăciune până la pământ tuturor celor ce ne-au trimis amintirile lor și ne-au ajutat să strângem documente și fotografii (care actualmente sunt unicat) despre acest ascet tămăduitor – preacuviosul Amfilohie, pentru a-l pomeni în rugăciuni, datorită cărui fapt noi am și avut posibilitatea de a-i tipări viața.

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Viața Sfântului Amfilohie	7
Facerile de minuni	41
Proslăvirea	91
Amintire vie	97
Către cititor	107

DIFUZARE:

S.C. Supergraph S.R.L.

Str. Biserica Alexe nr. 24, sector 4,

040269, București

Tel., fax 021-336.79.13

e-mail: sophia@fx.ro

www.sophia.ro

Societatea de Difuzare SUPERGRAPH
vă oferă posibilitatea de a primi prin poștă
cele mai bune cărți de spiritualitate,
teologie, cultură religioasă, artă, filosofie
apărute la edituri de prestigiu.

Plata se face ramburs la primirea cărților;
taxele poștale sunt suportate de Supergraph.

Vă așteptăm la

LIBRĂRIA SOPHIA

str. Bibescu Vodă nr. 24,

040152, București, sector 4

(lângă Facultatea de Teologie)

tel. 0722.266.618

teologie • filosofie

istorie • artă • eseu

Sacrifică puțină vreme pentru a răsfoi cărțile noastre:
este cu neputință să nu găsești ceva
pe gustul și spre folosul tău !

adresăm părintelui Iosif, ceea ce am și făcut. Când am venit la părintele, el însuși ne-a întâmpinat la poartă. Am început să-i explic de ce am venit și el m-a rugat să vin la rugăciune. Lângă capelă erau mai mulți oameni. Exact atunci aduceau apă de la fântână pentru slujba agheasmei. Imediat după sfârșitul rugăciunii, părintele m-a chemat la el. El m-a rugat s-o dezvelesc pe cea mai mică de scutece, a luat o cană de un litru de apă și a vărsat-o peste copil. După aceea încă una. După aceasta a turnat două căni de apă sfințită peste cea mai mare. Toate acestea s-au întâmplat înainte de sărbătoarea Înălțării Domnului – era frig afară. Îmi era frică să nu răcească copiii, însă dacă Domnul mă adusesse aici însemna că aceasta era voia Lui.

Boala nu s-a mai repetat niciodată.

*Kremeneț,
Andrusik V.*

Eu mărturisesc că părintele Iosif l-a vindecat pe fiul meu de două ori de când am început să merg la Lavra Poceaevului.

Pentru prima dată aceasta s-a întâmplat când fiul meu avea două luni și s-a îmbolnăvit de stomac. Aproape un an de tratament medical nu a dat nici un rezultat. Copilul se „topea” văzând cu ochii. Când ne-am adresat părintelui Iosif și i-am spus necazul, el, rugându-se, ne-a dat o legătură de ierburi uscate și ne-a spus să le fierbem și să-i dăm copilului să bea. Noi așa am și făcut. Rezultatul nu poate fi numit altfel decât minune: după două zile fiul meu s-a însănătoșit definitiv, și boala, slavă Domnului, nu s-a mai repetat.

A două oară a fost în vara anului 1961, când, nu se știe din ce cauză, fiului meu i s-a umflat încheietura mâinii. S-a umflat aproape de două ori și producea o durere mare. Noi ne-am dus cu copilul la diferiți doctori, însă aceștia nu ne-au putut ajuta cu nimic: nu știau cum se tratează o astfel de boală. Atunci noi ne-am adresat din nou părintelui Iosif. I-am arătat copilul și l-am rugat să ne ajute. El s-a rugat, a luat mâna în palmele sale, a lovit-o încet și a spus că va trece. Am plecat de la părintele cu o tristețe în suflet, pentru că părintele nu ne-a dat nici un medicament. Însă în dimineața zilei următoare nu ne-a venit să credem ochilor! S-a întâmplat o minune! Mâna era sănătoasă. Nu exista vreun indiciu că ar fi fost bolnavă!

Trebuie amintit și faptul că toate faptele bune pe care le-a săvârșit părintele Iosif le-a săvârșit fără a cere vreo plată, în afară de mulțumirea pe care o cerea să o dăm Creatorului pentru nemăsurata Lui iubire de oameni și pentru izbăvire. Noi îi suntem recunoscători Domnului Dumnezeu pentru că ne-a învrednicit de a întâlni un astfel de om. Pomenirea părintelui Iosif va trăi cu noi până ce va fi viu neamul nostru.

*Poceaev,
Șukalovici K.*

Mi s-a îmbolnăvit copilul. Doctorii nu au putut stabili diagnoza. Copilul abia mai respira, era foarte slăbit, tot trupul se învinețise, până s-a înnegrit... La întrebarea mea de ce nu îi oferă un tratament mi-au răspuns că copilul nu se mai poate vindeca.

Eu cu soțul ne-am hotărât să ne adresăm părintelui Iosif. Când am ajuns în Ialovița nu credeam că vom ajunge la stareț – erau foarte mulți oameni. Dar imediat ce ne-am apropiat de casă, ne-a deschis ușile o oarecare femeie, a luat copilul de mână și l-a dus după ea. Abia am trecut prin acea mulțime. Am intrat în cameră, iar acolo ne aștepta deja părintele Iosif. El l-a examinat pe copil și a spus că are infecție în sânge și că până la urmă va trăi. A prescris niște injecții și compresă, l-a uns cu un fel de alifie. Peste trei zile copilul nostru s-a însănătoșit, trupul s-a dezumflat și și-a revenit.

Așa mi-a scăpat preacuviosul părinte fiul de la moarte în fața căreia medicina s-a arătat neputincioasă.

O locuitoare a orașului Poceaev

Pe data de 27 iunie 2001 igumena și noi cu surorile mănăstirii „Intrarea Maicii Domnului în Biserică”, mânăstire de maici din orașul Cernăuți, am vizitat mormântul schiigumenului Amfilohie. Eram acolo pentru prima dată. Paznicul Mihail, care îngrijea mormintele de la cimitir, îl cunoștea pe părintele încă din timpul vieții și ne-a povestit despre nenumăratele cazuri de vindecare a oamenilor bolnavi, demonizați, care au loc la rugăciunile Preacuviosului și după moartea lui.

Eram zdruncinată până la lacrimi de cele auzite și mă gândeam că, poate rugăciunile părintelui îmi vor ajuta și mie. Având ascultare la bucătărie, mi-am scăpat pe mână niște ulei încins. Am făcut o arsură puternică, mâna s-a umflat și mă durea foarte tare. În locul unde m-am ars

s-au format niște pete maro-întunecate. În timpul în care ascultam cele spuse despre părintele Amfilohie eu stăteam cu mâna legată și mă chinuiam foarte tare din cauza durerii. La mormântul sfântului ardea o candelă. Când mi-am uns marginea răni cu untdelemn luat din candelă îndată am simțit o căldură plăcută și dulce. Acestea nu pot fi spuse prin cuvinte! Durerea a trecut peste un oarecare timp, rana s-a dezumflat și eu am crezut că mâna mea va fi sănătoasă!

Îi mulțumesc Domnului Dumnezeu și bineplăcutului Său schiigumen Amfilohie pentru marea milostivire pe care a arătat-o față de mine, nevrednica monahie Maria.

Din cuvintele mamei îmi aduc aminte un caz de cunoaștere cu duhul a părintelui Iosif. S-a adresat părintelui o familie mai tânără după ajutor, rugându-l să-i dăruiască prin rugăciune vederea celui de-al doilea fiu al lor care era orb din naștere. Părintele Iosif i-a răspuns mamei că acesta este păcatul ei. Acea a început să se îndreptățească cum că nu ține minte să fi făcut așa mari păcate. Însă părintele i-a amintit că, în copilărie, obișnuia să se urce în copacii în care erau cuiburi de păsări, lua puii și le scotea ochii cu un ac. „Iar puii ăia plâneau...”

La sfârșitul războiului veneau femeile să-l întrebe pe părintele Iosif dacă li se vor întoarce bărbații sau fiii vii de la război. El le binecuvânta cu cuvintele: „se va întoarce al tău, și al tău se va întoarce, iar tu nu plânge, nu plânge...” Prezicerile s-au împlinit.

Nadejda Simora

Așa ne-am deprins noi: ne doare ceva – repede la medicină, uitând de sfinți. Astăzi doctorii de multe ori vindecă, însă sfârșitul este de plâns. Și eu am alergat cu necazul meu din primăvară-n toamnă, și degetele bolnave nu și-au mai revenit. Și așa am ajuns la peștera preacuviosului. L-am rugat pe părintele care era acolo să-mi ungă mâna cu untdelemn din candela sfântului Amfilohie și o maică mi-a șoptit să-mi ating degetele de sfintele moaște...

Eu am uitat de boala mea, m-am liniștit și numai după două luni mi-am amintit și m-am uitat cu atenție la degete. Nu a rămas nici un semn din urma bolii: minunată învățătură de minte a preacuvioșilor pentru cei ce-și pun nădejdea în ei înșiși.

Poceaev

Lesâk A.

Vor trece ani și poate sute de ani. Istoria va adăuga în această carte noi minuni de vindecare pentru rugăciunile preacuviosului Amfilohie, minunatului tămăduitor din Muntele Sfânt al Poceaevului. Și așa pururea vor veni la el oameni suferinzi, neputincioși și nefericiți având nădejde că se vor vindeca, și își vor afla împlinirea rugăciunilor.

Proslăvirea

*„Eu voi proslăvi
pe cei ce Mă proslăvesc pe Mine”*

(I Regi 2, 30)

Pe data de 23 aprilie 2002, în Lavra Pecerska, sub președinția Înalt Preasfințitului Vladimir, mitropolitul Kievului și a toată Ucraina, a avut loc o ședință ordinară a Sfântului Sinod. Analizând viața, faptele și minunile schiigumenului Amfilohie de Poceaev (Golovatiuc), Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Ucraina a hotărât ca acesta să fie adăugat la numărul tuturor sfinților și a stabilit tipul iconografic al acestuia, iar cinstitele lui rămășițe ale trupului s-a hotărât să fie cinstite ca sfinte moaște. Ziua prăznuirii sfântului Amfilohie este pe data de 12 mai.

În Postul Mare a avut loc dezgroparea cinstitelor moaște ale medicului-ascet la cimitirul monahilor de la mănăstirea Poceaev, care au fost găsite nestricate, cei prezenți fiind uimiți de felul în care s-au păstrat. Rânduiala canonizării preacuviosului Amfilohie prin care a fost înscris în numărul celorlalți sfinți a avut loc în timpul Dumezeieștii Liturghii din catedrala Adormirii Maicii Domnului din Lavra Poceaevului, pe data de 12 mai 2002. La Sfânta Liturghie au fost prezenți Mitropolitul Vladimir al Kievului și a toată Ucraina și Sfințitul Arhimandrit al Lavrei Poceaevului, împreună cu 16 arhieriei ai Bisericii Ortodoxe din Ucraina. La această slujbă s-au adunat mii de oameni. Pe data de 13 mai, moaștele sfântului Amfilohie au fost mutate din biserica Adormirii în biserica peșterii preacuviosului Iov, care se află sub aceasta.

Lucrările dumnezeiești sunt săvârșite prin oameni dumnezeiești care, primind de la Domnul talanții i-au înmulțit, unul aducând încă cinci, altul zece, iar alții de o sută de ori mai mult, pentru care au și primit de la Domnul răsplată și laudă, fiecare după vrednicia lui. Pentru că L-au proslăvit și-L proslăvesc pe Făcătorul și Dumnezeu prin viața lor, și El îi proslăvește încă din timpul vieții prin diferite daruri minunate: facerea de minuni, cunoștința (vederea cu duhul), darul de a tămădui, cel al profeției, al înțelepciunii duhovnicești și altele. „Sunt felurimi de daruri duhovnicești, dar e Același Duh, și felurimi de lucrări sunt, dar Același Dumnezeu care lucrează toate în toți” (I Corinteni 12, 4-5). În astfel de cazuri nu se cade să păstrăm tăcerea, ci se cuvine să-i proslăvim și să le facem cunoscute faptele și lupta duhovnicească pe care au avut-o. Ar fi bine ca astfel de oameni să ajungă cunoscuți contemporanilor noștri și generațiilor următoare și astfel să fie slăvit Dumnezeu, stăruindu-se fiecare după putere a-i imita trăind o viață bineplăcută lui Dumnezeu, Celui ce dăruiește viață veșnică tuturor celor ce-L iubesc.

Și deși un număr mare de puțin credincioși cred că astăzi nu există și nu pot exista sfinți, pentru că au trecut acele vremuri când harul lui Dumnezeu lucra cu mai multă putere și-i întărea în săvârșirea faptelor celor bune spre mântuirea sufletului, însă, așa cum spune și sfântul Serafim de Sarov, harul este ca un izvor care nu seacă; iar oamenii sunt aceiași ca și în timpurile străvechi, însă ceea ce le lipsește este puterea de a lua o decizie, puterea voinței de a se lepăda de sine, pentru ca luându-și crucea, să-L urmeze pe Hristos fără a se uita înapoi. Și pentru a fi înțelese astfel de lucruri, spre mântuirea neamului omenesc, Domnul înfățișează și acum lumii oameni cu un caracter

deosebit de bărbăție, tari în credință și-n săvârșirea continuă a faptelor duhovnicești, care, atrăgându-și harul Duhului Sfânt aduc o lumină vie miilor de suflete ale creștinilor ortodocși care-și caută mântuirea.

Una dintre cele mai importante pilde ale Evangheliei, este cea despre despărțirea oilor de capre, a celor de-a dreapta, care vor merge în Împărăția Cerului, de cei de-a stânga Domnului, care vor merge în întunericul cel mai dinafară (Matei 25, 31-46). Criteriile unei astfel de despărțiri ne rămân necunoscute, și aceasta firește, deoarece căile Domnului rămân necunoscute (Romani 12, 19). Însă Domnul, câteodată, binevoiește să ne facă și nouă cunoscut și faptul că unii dintre creștini au intrat în Împărăția Cerului, făcând acest lucru prin gura Bisericii. Biserica vorbește în numele lui Dumnezeu prin actul „de canonizare”. Canonizarea nu este act de „desemnare” a unui nou sfânt, ci doar o constatare a faptului aflării sfântului în ceata sfinților, care a avut loc înainte de canonizare și independent de aceasta, care însă pentru un timp a fost tănuț de noi. Domnul a sfințit Biserica prin Sfântul Duh, dăruindu-i puterea de a vedea cele nevăzute și dreptul de a anunța cele văzute păstoriților săi, adică faptul că cel bineplăcut lui Dumnezeu se află în cealaltă lume de-a dreapta Domnului. Canonizarea nu face altceva decât să ne demonstreze faptul că cel canonizat de Biserică este primit de Dumnezeu în locașurile Sale cele cerești. Iar acolo el ajunge prin viața pe care a trăit-o pentru Hristos, pentru aproapele, pentru faptele lui cele interioare.

Bucuria Paștelui nu a trecut încă. Cântarea Paștelui încă mai răsună, natura strălucește, iar pe muntele Poceaevului are loc o nouă ceremonie irepetabilă – canonizarea și proslăvirea minunatului tămăduitor al pământului Volâniei, a

schiiigumenului Amfilohie. În constelația sfinților ruși s-a aprins o nouă stea strălucitoare pe care Domnul ni-o înfățișează ca pe „o făclie care nu poate fi ascunsă sub obroc”, pentru ca să lumineze în lume spre slava lui Dumnezeu spre mângâierea, vindecarea și mântuirea creștinilor.

... Se aude o bătaie de clopot, vin și pleacă mulțime de oameni din toate părțile. Și cu toții: unii au venit să-i mulțumească sfântului pentru vindecarea trupului sau a sufletului, alții au venit să i se închine sfântului Amfilohie. Mulțimea lumii se agită așteptând să vadă și să audă Dumnezeiasca Liturghie. Biserica se umple de o mireasmă plăcută...

Odată cu începutul Liturghiei, peste mulțime se pogoră o liniște adâncă. Se aude cântând măreț corul. În biserică răsună impresionant glasurile puternice ale slujitorilor sfântului altar.

Biserica pământească se bucură astăzi și triumfă și Biserica cea cerească. Soarele se joacă cu razele sale cu o bucurie ca de Paști. O cruce din norii albi de pe bolta cerului își face simțită prezența... Fiecare dintre cei ce au văzut această minune cerească au înțeles-o fiecare în felul său. Pentru unii aceasta-i calea vieții pe care urmând-o sfântul a ajuns la sfințenie; pentru alții, acest semn este semnul prin care a învins sfântul răul, nedreptatea și toate păcatele acestei lumi; în al treilea rând, în chipul crucii lui Hristos se ascunde harul care se odihnește asupra muntei sfânt al Poceaevului.

Amintire vie

Descoperire... Nu în fiecare zi ne face Domnul astfel de daruri – mila Sa arătată sub chipul moaștelor celor bineplăcuți ai Săi. Și fiecare creștin stăruie să fie măcar martor al acestor fapte minunate. Însă nu toți se învrednicesc de o astfel de binecuvântare.

Cele mari încep, de obicei, prin cele obișnuite și simple. În seara duminicii din 15 aprilie 2002, a venit chelarul mănăstirii și a zis: „vă cheamă vlădica”. Îngrijorându-mă m-am grăbit să iau binecuvântarea Preasfințitului. În anticamera chiliei s-au adunat unii dintre frați. Preasfințitul, cum mi s-a părut, era într-o măsură oarecare tulburat. Am luat binecuvântare, m-am salutat cu frații și stăteam emoționat. Preasfințitul m-a întrebat: „V-ați dat seama de ce v-am chemat?”. Eu tăceam. „Hai să mergem să dezgropăm moaștele părintelui Amfilohie, a continuat el. Avem binecuvântarea Preafericitului ca în această noapte să le dezgropăm. Mergeți, pregătiți-vă”. Încă se mai dădeau instrucțiuni, se amintea de ceva..., iar eu stăteam emoționat. Multe întrebări se frământau în capul meu: cum, chiar acum? Oare cum va fi? Ce să fac eu acolo? Ce să iau cu mine?... „Peste o jumătate de oră la iconomie”, – ascultarea pe care a dat-o Preasfințitul m-a ridicat din starea aceea de încordare. Am alergat în chilie... M-am schimbat repede și m-am grăbit spre locul indicat. Mașina cu inventarul și cu frații mă așteptau demult. Din-

colo de cuvintele calde de salut se ascundea o puternică îngrijorare. Este întuneric. Ploua din ce în ce mai tare.

În sfârșit, ne-am urcat toți, mergem. Atât de mult m-am îngrijorat încât a început să mă doară inima. „Doamne miluiește”, numai aceasta spuneam. Cimitirul monahilor era cufundat într-o liniște de noapte. Trecând de porțile cimitirului, mașina s-a oprit înaintea bisericii Nașterii Maicii Domnului. Am coborât. În câteva momente, frații au instalat un mic cort, au tras lumină. Ploaia s-a oprit. Toate au fost pregătite pentru a începe...

Preasfințitul a slujit o litie și a dat binecuvântare pentru începerea lucrărilor. Cei mai tineri și mai puternici au luat lopețile, cei mai bătrâni – gălețile. S-a început lucrul. Pământul era cărat din mână în mână. Iată că au săpat și primul strat de pământ. Se auzea rugăciunea lui Iisus.

Creștea grămada de pământ. Cei ce săpau se afundau tot mai mult. În curte era frig, însă tuturor le era cald. Munca se încinse din ce în ce mai tare. Este prea cald. Săpăm pe rând. Și iată aud: „aveți grijă!” Alerg cu găleata în mână spre mormânt. Sub un strat subțire de pământ se întrevede o parte din capacul sicriului. Lucrările au fost continuate de oaspeții care au venit de la patriarhie. Au lucrat individual. Noi trebuia să cărăm doar pământul cu gălețile. Ritmul săpăturilor scăzuse simțitor. Însă nu era voie să ne grăbim. Darul fără de preț al lui Dumnezeu – sicriul cu moaștele – cerea o atenție deosebită. Și ca răsplată – prima minune! Sicriul a stat în pământ mai mult de 30 de ani și s-a păstrat. Și aceasta cu toate că s-a scurs multă apă peste el printr-o gropiță care era lângă crucea de pe mormânt, pe care au făcut-o pelerinii care luau de aici pământ sfințit. De ce oare s-a păstrat sicriul? Răspunsul este simplu. Harul lui Dumnezeu se odihnea peste

aceste sfinte moaște. Apa ajunsese până la rădăcinile copacului și pământul era îmbibat de apă. La ora cinci dimineața sicriul era dezgropat în întregime. S-a luat decizia ca moaștele să fie transportate până-n Lavră în sicriu. Toți sunt obosiți, dar bucuroși. Iar a început să plouă. Cântându-se cântarea „Sfinte Dumnezeule...” sicriul a fost ridicat din mormânt și pus pe un suport special pregătit dinainte. A fost învelit cu grijă într-o folie de polietilenă. Continuă să se cânte Cântarea Întreit Sfântă. Sicriul este adus la mașină. Frații duceau în mână moaștele sfântului Amfilohie. Au fost încărcate cu bine. A început o ploaie torențială de primăvară. Prima înconjurare a Lavrei s-a făcut cu mașina pe data de 16 aprilie 2002, în jurul orei 6 dimineața.

Dumnezeule, Îți mulțumesc pentru mila Ta. Preacuvioase părinte Amfilohie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ieromonahul Nicanor

...În sfârșit a venit momentul în care se va oficia slujba proslăvirii. Înalt Preasfințitul Vladimir, Mitropolitul Kievului și a toată Ucraina, Arhimandritul Sfintei Lavre a Poceaevului se pregătesc pentru slujbă, iar cei adunați în altar se simt emoționați. Este de la sine înțeles: un astfel de eveniment ca proslăvirea celor bineplăcuți lui Dumnezeu, nu se întâmplă în fiecare zi. Racla cu sfintele moaște se află în muntele Poceaevului. Slujitorii Bisericii, care au venit să se închine, doreau să se atingă de raclă.

A început Dumnezeiasca Liturghie... A venit momentul Intrării Mici. Mulți preoți s-au îndreptat spre raclă stăruind să participe la aducerea lor în mijlocul bisericii Adormirii Maicii Domnului. Cei ce se rugau erau îngrijo-

rați duhovnicește. S-a făcut o liniște adâncă. Mitropolitul Cernăuților și Bucovinei, Onufrie, a citit hotărârea Sfântului Sinod, iar după aceea mitropolitul Nifont al Volâniei și al Luțkului a citit credincioșilor o scurtă istorisire a vieții Preacuviosului.

Au început să cânte „Mărimu-te” și, parcă s-a deschis o ușă nevăzută și harul lui Dumnezeu i-a umbrat pe toți. Oamenii posedați de dhuri necurate au strigat cu un strigăt înfricoșător, așa încât cu greu se mai auzeau cântările corului și ecfonisele spuse de preoți. În scurt timp demonizații s-au liniștit. Sfânta Liturghie a continuat după rânduiala obișnuită. După slujbă, mii de rugători și pelerini s-au îgrămădit lângă garduș dorind să se atingă de moaștele noului bineplăcut al lui Dumnezeu.

Și cerul se arăta strălucind cu lumina ce lumina de la această slujbă. Pe bolta cerului au apărut trei cruci, ca și cum o mână nevăzută le-ar fi desenat cu alb pe fondul albastru al cerului. Două au dispărut peste puțin timp, iar a treia încă mult timp i-a uimit pe credincioși. Mulți încercau să fotografieze acest semn ceresc și să-și facă o amintire...

*S. Starcevoi, profesor
la Seminarul Teologic de la Poceaev*

În viață fiecare își are războiul său, și fiecare termină acest război în mod diferit: cine biruitor, cine învins. Însă biruitori, potrivit Sfinților Părinți, putem deveni doar împreună cu Hristos. Schiigumenul Amfilohie – mare tămăduitor al pământului Volâniei – era unul dintre acești biruitori. Întreaga lui viață pământească a fost o luptă nemiiloasă cu lumea păcătoasă și ispititoare, această împotri-

vire față de rău, față de neadevăr, față de slăbiciunile omenești, luptă pentru curăția trupului și a sufletului, pentru păstrarea credinței adevărate. El a rezistat cu demnitate și a trecut această cale pământească având ca arme duhovnicești: crucea și rugăciunea, lăsând în inimile oamenilor care l-au cunoscut o parte din dragostea și bunătatea lui, s-a întors în patria cerească ca biruitor. Fiecare din cei ce i-au cerut ajutorul sau sfatul își amintește de acea față plină de bunătate în care se ascundea acea putere de a privi clar în sufletul fiecăruia. Tot așa se uită la noi prin icoane având un nimb sfânt în jurul capului. Se uită la noi și ne izbăvește. Ne păzește și sufletul și trupul.